

Deník
MILENKY

Martina Symerová

MARTINA SYMEROVÁ

DENÍK

MILENKY

ZATÍM HO POZORUJI ZDÁLKY

Úterý, 8. srpna

Konečně zase léto. Jsem s našimi na chatě a vyrazím k řece. Nejdu se koupat, ani opalovat, jdu tam jen proto, že tam možná potkám jeho. Nezná mě, ale já ho ano. Zdává se mi o něm. Už několik let. Ale až teď vím, že je na čase udělat něco, aby si mě všiml.

Zatím ho pozoruji jen zdálky. Jsem na břehu, on stojí uprostřed řeky, kde není více vody než ke kolenům.

V ruce má dlouhý prut, na sobě jen plavky a na do sněda opálené hladké hrudi se mu blýská zlatý řetízek s přívěskem. Na tu dálku nerozeznám, co na něm je. Má menší, ale dokonalou postavu. Široký hrudník a svalnaté ruce a nohy. Je nejvíce opáleným chlapem v okolí a vsadím se, že ztělesněním archetypální představy muže každé přírodní blondýnky. Dobře, možná ne každé, ale té mojí odpovídá dokonale. Přivádí mě k šílenství jen ho pozorovat.

Moc toho o něm nevím. Je rybář, má chatu kousek od naší, je ženatý a má dvě děti. Jmenuje se Tom. Vídám jej každý rok v létě. Mimo léto na chatu s našimi téměř nejedíme, není čas. A samotnou mě tam jezdit nebaví. Během roku, když jsem v Praze, na něj nemyslím, ale jakmile ho znovu uvidím, zatoužím po něm.

Představuji si, jaké to bude. Zajímá mě, co si o mně myslí, a jestli by mě také chtěl. A hlavně přemýšlím nad tím, jak mu dát najevo, že se mi tak hrozně líbí a že mě přitahuje.

Řekla jsem mámě, že se mi trochu líbí (jo, zní to sice divně, ale i v jednadvaceti se jí svěřuju se se svým osobním životem, informace pochopitelně filtruji), ale ve skutečnosti jsem mu propadla. Líbil se mi, už když jsem chodila na základku, a nepřestalo to. Možná, že kdybych si to s ním rozdala, byl by pokoj. To se asi nikdy nedozvím.

„Asi to nebude žádný intelektuál, myslím, že ho zajímají jen ryby,“ zhodnotila máma můj idol.

„To mi nevadí,“ namítla jsem po pravdě.

To mi fakt nevadí. Nejde mi o žádný trvalý vztah s budoucností. Zajímá mě, jaký je v posteli, jaké to s ním je, a to je všechno. Ale to si raději nechávám pro sebe.

Když mu neřeknu do konce týdne, co k němu cítím, protože pak odjíždíme do Prahy a na chatu už letos nepojedeme, neřeknu mu to pravděpodobně celý příští rok. Pokaždé, když se míváme a zdravíme, cítím tlukot svého srdce a až příliš dobře rozumím tomu, co to znamená.

JAK TOHLE BUDE POKRAČOVAT?

Středa, 9. srpna

Musel si všimnout, že se mi líbí. Neustále se na něj dívám, otáčím se za ním jako ručička kompasu k severu a chodím kolem něj v plavkách. Začínám si být jistá tím, že to ví.

V noci pozoruji hvězdy a říkám si, že jestli uvidím nějakou padat, musím se s ním seznámit, dát mu svůj telefon a říct mu, že jestli chce, může mi zavolat. Zároveň se ale hrozně bojím, že mě pošle do háje. A pak ji zahlédnu. Možná je to jen družice, ale na tom nezáleží, protože já se v té chvíli rozhodnu, že ho musím za každou cenu mít.

Čtvrtek, 10. srpna

Čekám na něj u řeky. Bude to vypadat jako náhoda. Vím, že tudy každý den chodí na ryby. Sedím v plavkách na dece u cesty a vyhlížím ho.

„Dobrý den. Kde jste nechal kolo?“ vybalím na něj.

Přemýšlení nad tím, jak, kdy a kde s ním začít komunikovat, protože až dosud jsme se jen zdravili, mi pár hodin zabralo a nakonec

ze mě vypadla tahle ne moc originální otázka. Ale byla jsem šťastná, že jsem s ním mohla konečně mluvit, i když jen o kole.

„Ahoj... Teď na něm asi jezdí Lukáš. Je jeho.“ Jeho syn.

Řekl mi ahoj. Mí známí tvrdí, že vypadám na patnáct. Asi i on si myslí, že je mi patnáct. Jak tohle bude pokračovat?

Na řetízku nosí pověšený prstýnek. Snubní? A znamená to pro mě něco?

TEĎ, NEBO NIKDY

Pátek, 11. srpna

Jdu na jez. Sama. Vím, že tam bude. Pochopila jsem, že jestli ho chci sbalit, musím tam chodit také sama, a ne pokaždé s mámou jako malá holčička, přestože na ni vypadám. Na jezu k němu stojím zády, jen v plavkách, protože dobře vím, že by se mu ten pohled mohl líbit, a několikrát se na něj otočím. Když chytal ryby na druhém břehu, nevyžadoval ten pohled tolik odvahy, jako když je tři metry ode mne. A on leží tři metry ode mě, na dece, jen v plavkách. V jeden moment se naše pohledy setkají. Chci tě... říkám mu, ale jen v duchu, pro sebe, a přitom ho rentgenuju svým pohledem. Musí mu to být jasné. Topím se v něm. Jenže on pak odchází, a já si vyčítám, že jsem mu něco neřekla. Cokoliv. Nebo že jsem se na něj neotočila častěji. Naštěstí (osud nebo náhoda?) se vracejí děti, mezi nimi i jeho dcera Eva, asi sedmiletá holčička, a on se vrací také. Naše oči se znovu setkají. Teď, nebo nikdy.

„To jste moc daleko nedošel,“ plácám nesmysly. Jako patnáctiletá. Ale chytil se. Ulovila jsem ho pohledem, rybáře. Začínáme si povídat. O všem možném. Překvapivě zjišťuji, že ho nezajímají jen ryby.

„S vámi se moc hezky povídá,“ přiznává po chvíli, ale vlastně skoro

pořád mluví jen on. A já mám co dělat, abych se nedotkla jeho svalnaté paže opřené o kovové zábradlí, zapuštěné do betonové konstrukce jezu. Dělí nás jen pár centimetrů.

„Dva roky žijeme s manželkou odděleně,“ svěřuje se mi.

Na chatě má s sebou kocoura. Já kočky miluji. V Praze na mě jedna čeká.

To snad není možné. To celé se mi určitě zdá.

„Přijdeš za mnou večer na ryby? Za potok....“ Z ničeho nic přešel z vykání do tykání. A já také.

„Opravdu chceš, abych přišla?“

„Chci.“

„Tak dobře.“

Jenže večer prší. A já nechci, aby naše první rande probíhalo v dešti. Rozhodnu se nepřijít a vymluvit se na nečekanou návštěvu.

NEBEZPEČNĚ BLÍZKO

Sobota, 12. srpna

Druhý den mě zve znovu. Stojí vedle mě na jezu, nebezpečně blízko, nebezpečné známosti. Znovu se toužím dotknout jeho opálené ruky, sáhnout mu aspoň na rameno. Nesmím mu to dovolit hned napoprvé, opakuji si jako mantru, ale přitom ho hrozně moc chci. Co řeknu doma? Že jdu běhat?

„Jdu běhat,“ oznamuji našim, zatímco večerí a já si obouvám adidas. Později na jeho lodi pak sedíme těsně vedle sebe a pijeme šampus. Začínáme zase vykáním, jako bychom si nikdy předtím netykali, ale najednou si zase tykáme a já chci, aby mě konečně políbil. Tak to, sakra, udělej, říkám si pro sebe. A on to udělá. Je blízko, a tenhle večer je můj.

Je to divoké a vášnivé, a kde jinde, když s rybářem, než na lodi. Lehnu si na něj a dělám si s ním, co chci. A on se mnou také. Má v sobě nespoutanost splašeného koně. Už jako holce ze základky se mi líbil. To je něco, co se nestává denně. Ještě nikdy jsem nic podobného nezažila. Dozvídám se, že je mu pětáctýřicet.

„Připadám si jako pedofil,“ přiznává, když mu později prozradím svůj věk. Rozesměje mě to.

„Máš přítelkyni?“ vyzvídám.

„Ne.“

Se ženou spal za dva roky asi sedmkrát. Aspoň to tvrdí. Můžu mu věřit? Vím, že to, co dělám, není správné, protože je ženatý. Jenže s tím nemůžu vůbec nic dělat. Ani doma o tom nemluvím. Nedá se to vysvětlit.

„To se nedá rozumově vysvětlit“, podotkne, když mluví o tom, co ke mně cítí.

POZDĚ NA ZPÁTEČKU

Neděle, 13. srpna

Druhý den jedu s rodiči nakupovat do Bechyně a už nemusím přemýšlet jako vždycky, když jsem na chatě, jestli přijde na jez a budu mít to štěstí a uvidím ho. Víím, že ano.

Na jezu se ke mně přitočí.

„Evička doma říkala ženě, že se táta na jezu objímal s nějakou blondýnou.

Tak jsem řekl, že jsem se s tebou jen bavil, že tě znám už odmala.“

„A není to snad pravda?“

„Je,“ potvrdil.

Už toho od něj víím o rybách tolik, že bych je mohla sama chytat. Vytáhnout sumce je pro něj silnější zážitek než sex.

„Ale ne sex s tebou,“ dodá.

Sedím na dece kus od jezu, na jez se jít bojím, protože zhlédnu Toma, jak se baví s nějakými lidmi, a já nechci, aby měl doma problémy. Držím se tedy opodál a pozoruji ho. Máma jde do vody, a já si lehám na břicho. Tom za mnou ale za chvíli přijde a sedne si ke mně. Nečekala jsem, že by to udělal.

„Co včera doma?“ vyzydává.

„Dobrý. Řekla jsem, že jsem tě potkala a že jsem byla s tebou a ještě s tvým sousedem na rybách.“

Domlouváme si rande na šestou v lese za hájovnou.

„Všichni mě hrozně sledují. Dokonce se přišel vykoupat starý Karásek, který se nikdy koupat nechodí, a schválně šel kolem tebe, aby si tě prohlédl. A pak mi říkal: ‚Ta je moc mladá, jestli se nechceš dostat do průseru, dej zpátečku.‘ Jenže to já už teď nedokážu.“

Na schůzku za hájovnu jdu s koleny odřenými ze včerejšího večera, s dekou a v plavkách. Tom už tam je. Než najdeme vhodné místo, asi desetkrát přecházíme potok sem a tam.

Nazpátek jdu první, on asi pět minut po mně, a já vím, že pokud se někdo dívá z okna, sečte si to jedna dvě. Domlouváme se na večer.

„Dáš mi telefon?“

„Jo.“ A chci ten jeho. Začátek konce.

„Já ale nechci vztah, kdy bysme se jednou za měsíc sešli a zašukali si,“ přiznává.

„To já taky ne,“ říkám po pravdě.

ROZUM A CIT

Pondělí, 14. srpna

Znovu šampus, znovu milování. Konečně někdo, kdo mi to umí pořádně udělat. Věděla jsem, že to bude právě on. Vypadal na to. Černé vlasy, snědá pleť, něco mezi Italem, Španělem a indiánem. Čekala jsem divocha, a na té lodi jsem ho v něm objevila. Předtím jsme si dlouze povídali, a já zjistila, že si až příliš láme hlavu nad tím, jestli jeho žena někoho má. Aspoň mi to tak připadá. Co když ji pořád ještě miluje?

„Říká mi, že jsem jí lhostejnej, a doporučila mi, ať si někoho najdu. Ona určitě s někým šuká, asi s někým mladým. Fajn, mně to nevadí. Mně vadí, že to zapírá. Dva měsíce jsem byl na chatě sám. Dal jsem ženě dva miliony, aby mohla koupit rekreační středisko FaPa, a ona se tam i s dětma přestěhovala. Vysrala se na mě. Když jsem tam jednou přišel, měla zamčeno a z okna jsem viděl vyskakovat nějakýho frajera. Bylo to jasný. A ona mi do očí řekla, že s ním nešukala. A víš, co mi ještě řekla? Že když si někoho najdu, bude o mě bojovat.“

„A ty bys chtěl, aby o tebe bojovala?“

„Už ne.“ Oddychnu si.

„Líbil ses mi, už když jsem byla malá,“ přiznám mu.

„Fakt?“

„Jo,“ přikývnu.

Je téměř nemožné sedět vedle něj a nedotýkat se ho. To se mi zatím s nikým nestalo. Možná jsem něco podobného mohla zažít s Richardem, spolužákem z vošky. Kdo ví. S ním to je ještě otevřené. Když na Toma myslím, cítím tlak v podbřišku a mravenčení v rukou. Asi jsem vážně zamilovaná.

„Někdy si říkám, jestli se mi to celé nezdá. Co na mně vidíš?“ zeptá se mě najednou, když sedíme vedle sebe u potoka, opření o sebe rameny.

„Hrozně mě přitahuješ.“ Těžko říct, přitažlivost se neřídí rozumem, ale citem. Rozum a cit.

NARUBY

Úterý, 15. srpna

Jsem v Praze a Tom na chatě. Jdu ven a bez mobilu nedám ani ránu. Dříve jsem ho nechávala doma nebo ho nosila občas vypnutý. Teď má ale mé číslo Tom, a já na něj nemohu přestat myslet. V jeho blízkosti se neovládám. Nemyslím, ale cítím. Čekám, že zavolá. Chci, aby zavolal. Konečně volá:

„Nemůžu přijet. Žena o tom sice nemluví, ale tuší to, a kdybych přijel, bylo by jí to jasné. Přijedeš ty?“

„Zkusím si to nějak zařídit, ale nemůžu to slíbit, mám nějakou práci.“

Pracuji jako externí redaktorka pro pár společenských časopisů a jeden o kočkách, mám na starosti hlavně rozhovory, ale snad to nějak půjde zařídit. I když větší problém než práce jsou možná naši. Co bych řekla doma? Nechci, aby věděli, že spolu spíme. Nevím proč, ale táta ho nesnáší. Asi za hodinu volá Tom znovu.

„Ahoj lízátko, zejtra možná přijedu do Prahy.“

„To by bylo fajn.“ Chci být s ním, a kdybychom se déle než týden neviděli, asi bych to nepřežila. Nemohu se soustředit na psaní, Tom obrátil celý můj život naruby. Jenže: To já jsem ho sbalila, to já jsem

to chtěla a já jsem věděla, do čeho jdu. Věděla jsem, že je ženatý a má dvě děti. Už vím, jaké to s ním je, a vím i to, že mi nejde jen o sex. Je mi s ním prostě dobře. Opravdu dobře. A právě to mi nahání strach.

„Stejská se mi,“ svěří se mi, když volá podruhé.

„Mně taky,“ říkám po pravdě.

MILUJI TĚ

Středa, 16. srpna

Doma si vymyslím, že máme třídní sraz, a místo toho jsem s Tomem. Jdeme na večeři do pizzerie a pak k němu domů. Čtyřpokojový luxusní byt s prostornou terasou na Barrandově. Poprvé u něj doma. Domů dorazím až druhý den dopoledne. Máma mi prozrazuje, že si táta prý myslel, že s ním mám rande, ale mámě jsem řekla, že kdybych s ním měla rande, určitě bych to nezapírala. Příště se možná přiznám, takhle by to stejně dlouho nešlo. Táta si zřejmě myslí, že mi popletl hlavu a svedl mě. Jenže to já ho sbalila, to já jsem ho tak strašně chtěla, že jsem ho sama oslovila. Tom se mi přiznal, že by mě nikdy sám neoslovil a rozhodně by se mezi námi nic nestalo, kdyby mu to doma klapalo. Kdybych bydlela sama, mohl by chodit ke mně a nikdo by to nemusel vědět. Jenže byt si zatím z finančních důvodů nemohu dovolit.

Při milování chce, abych mu říkala sprosté věci, a mně, přestože to po mně nikdo před ním nechtěl, se to líbí.

„Miláčku, miluješ mě?“ ptá se mě mezi sprostými slovíčky.

„Já nevím,“ vymýšlím si.

A pak mi znovu položí tu otázku, a já poprvé ve svém životě

vyslovím větu:

„Miluju tě.“

Tom se mi svěřil s tím, že měl před tím, než se oženil, hodně žen. Asi sto padesát, ale já jsem prý fakt dobrá. On je ale také jednička, možná lepší, určitě lepší než Radim, se kterým jsem se scházela minulé dva roky a který pracuje jako šéfredaktor v jednom časopise pro teenagery. Radim byl, vlastně pořád je ženatý, a sbalil mě, když jsem mu nesla články. Prostě klasika.

Pořád na Toma myslím, a co je horší, myslím i na jeho ženu. Ještě jsme pořádně nezačali, a už je v našem vztahu zapleteno víc lidí než dva, což není právě nejlepší začátek. Ale nemohu s tím nic dělat. A pokud se s Tomem někdy rozejdu, bude to o to těžší, že ho každé léto budu vídat na chatě. Ale on mě také. Pro něj to bude možná ještě těžší než pro mě. Když budu chtít být zlá, budu si tam každé léto vozit jiného frajera. Proč nemůžu mít krásný romantický vztah se svobodným mužem a proč si jeho matka se mnou nemůže vyměňovat maily, jako to právě prožívá má nejlepší kamarádka a bývalá spolužačka z vošky Hanička?

BUDE NĚJAKÉ PŘÍŠTĚ?

Čtvrtek, 17. srpna

Ted' to vím jistě. Čekám na jeho telefon, není pět minut, abych si na něj nevzpomněla. Jsem z něj úplně hotová. Možná mě už nechce. Po tom, co mě ráno viděl bez make-upu s rozčuchanými vlasy splenými jeho semenem a modřinou na mém spodním rtu po jeho kousnutí. Do rtů kouše, zdá se, obzvlášť rád, už mi to udělal podruhé. Doma si naštěstí ničeho nevšimli, asi i proto, že jsem se snažila, aby si toho nevšimli. Cestou od něj jsem si v *McDonaldu* koupila kuřecí nugety a hranolky a prodavačka možná přemýšlela nad tím, že zavolá poldy. Na rtu jsem měla modřinu, a když jsem si dávala balíček s jídlem do baťohu, vypadl z něj chomáč vlasů, které jsem našla na posteli po našem divokém milování. Než jsme odešli z bytu, sbírali jsme společně dlouhé blond vlasy z postele, aby si jeho manželka ničeho nevšimla. Připadala jsem si, jako bych právě spáchala nějaký zločin a zahlazovala po něm stopy. Jestli s Tomem budu spát častěji (doufám, že ano), budu si muset svazovat vlasy.

Myslím víc na něj než na sebe. Mohla jsem od něj odejít už v noci a zavolat si taxi, jenže on vedle mě tak krásně spal a já věděla, že je unavený, a nechtěla ho budit. Věděla jsem, že až mě ráno uvidí, uvidí

někoho jiného než večer. Poprvé mě uvidí nenalíčenou, takovou, jak skutečně vypadám. Ale stejně by mě tak jednou viděl, tak co. Jestli bude nějaké příště, vezmu si s sebou make-up, kartáček na zuby, hřeben a v koupelně, kde se líčí jeho žena, se budu líčit i já, jeho milenka.

COPAK NECÍTÍ TO, CO JÁ?

Pátek, 18. srpna

Je večer, a Tom nevolá. Nesmím na něj myslet, aspoň ne pořád, ale nejde to. Sakra. Ono to nejde. Proč nevolá? Copak necítí to, co já? Když jsme se loučili, říkal, že dneska zavolá. A ještě nezavolal. Bože, nevydržím víc než den s ním nemluvit a neslyšet, jak mi říká: „Lízátko, mně se po tobě hrozně stejská.“ Potřebuju ho. Vždycky jsem si vedle sebe představovala vzdělaného muže jen o něco málo staršího než já. A teď bych si, kdyby byl volný, byla schopná vzít Toma, kterému bude brzy padesát a vysokou školu nemá ani náhodou. Je vyučený hasič, ale to už dávno nedělá. V restituci jeho rodina dostala tři činžovní domy v Praze, a Tom v nich má podíl společně s bráchou a sestřenicí. Dost často mluví o tom, že spolu někam pojedeme, že by jel příští rok se mnou na dovolenou, protože nechce, abychom spolu na chatě někam chodili jen v noci a večer, aby nás nikdo neviděl. Věřím mu. Věřím mu každé slovo, které mi řekne.

TO NEMŮŽE BÝT NÁHODA

Sobota, 19. srpna

Večer se snažím opít vínem, ale je ho příliš málo. Přemýšlím o tom, že si koupím něco silnějšího, třeba vodku, abych se mohla opít pořádně a zapomenout na to, že nevolá. Tom nevolá a já už myslím na nejhorší. Že je konec. Dopoledne jdu nakupovat a pořád přemýšlím, proč nevolá. Konečně mi bliká na displeji mobilu jeho jméno. A za chvíli už slyším jeho hlas.

„Ahoj lásko, přijedeš za mnou na chatu? Nemyslím až na víkend, chtěl bych, abys přijela už v tejdnu. Nebo mám přijet já do Prahy? Jestli chceš, tak přijedu. Přijel bych taxíkem, aby to ženě nebylo jasné, ale přijel bych.“ Jen kvůli mně. Za mnou.

„Uvidím, jak budu stíhat práci, když to půjde, tak přijedu,“ slibuji. Doma má problémy, protože nás spolu někdo viděl v pizzerii na Barrandově. To si mohl spočítat, že nás někdo uvidí, když pro naši schůzku vybral místo vzdálené jen pár metrů od svého bytu.

„Žena asi něco tuší a lísá se ke mně.“ A on k ní? Možná, že právě to chtěl a čekal na to, až za ním bude dolézat.

„Ale já chci jen tebe. Nic podobného jsem ještě nezažil. Jsem z tebe úplně hotovej.“ Věřím mu.

„Já z tebe taky.“

„Tak to jsme dva,“ konstatuje Tom.

Ví toho o mně už docela dost a brzy bude vědět úplně všechno. Nebyla jsem si úplně jistá tím, co k němu cítím, ale teď vím, že ho miluju. Pořád si říkám, že to přece nemůže být náhoda. Jsme si tak moc podobní, a přitom to mohlo být úplně jinak. Nic jsem o něm nevěděla. Nevěděla jsem, jestli ví, jak vypadá knížka. A teď ví i to, jak vypadá mé tělo zevnitř. Ví, jak mě rozpustit. Děsí mě, že toho o mně tolik ví. Určitě je to osud. Ráda bych mu při našem příštím milování zavázala oči šátkem. Doma žádný nemám, musím ho někde koupit. Ještě dneska.

CO KDYŽ MI TO S NÍM VYJDE?

Pondělí, 21. srpna

Včera Tom nevolal a dneska také nevolá. Chybí mi. Pořád na něj myslím. Co ke mně cítí? A co já k němu? On nechce, aby jeho žena věděla, že má milenkou, a já zase nechci, aby naši věděli, že s ním spím. Jenže nemá cenu náš vztah kvůli tomu, že je ženatý, přerušovat teď, na začátku, protože co když mi to právě s ním vyjde? Bylo by to vůbec možné? Prozatím mě hrozně přitahuje a toužím se ho dotýkat, být mu co nejbližší. Ještě než jsme se sblížili, myslela jsem si, že si to spolu rozdáme a tím to skončí. Ale teď, když se to stalo, spadla jsem do toho ještě víc. Co mě na něm tak přitahuje? A jak poznám, že ho opravdu miluji a není v tom jen fyzická přitažlivost?

Volá Radim, můj bývalý mileneček. Chce, abych s ním jela na nějaký hudební festival do Řevnic. Také se zmíní o tom, že proběhly nějaké akce, koncerty a křty nových alb, kde mě postrádal. Chce mě vidět. Já jeho také. Pokud možno někde v restauraci nebo na podobném místě. Už to od něj nechci. Chci si s ním jen pokecat, nic víc. Ta změna... Setkání s Tomem všechno změnilo.

„Mám dost práce, ještě se ozvu. Když nebudu moc, sejďeme se příští týden,“ slibuji, ale je to tak trochu výmluva.

Nedovedu si představit, že bych to s ním dělala teď, když tak toužím po Tomovi. A říct mu, že někoho mám, to se mi zase tak úplně nechce, protože co když si jen myslím, že Toma mám?

NESTOJÍM O KOMPLIKACE

Úterý, 22. srpna

Potřebovala bych, aby naši odjeli na dovolenou (není to až taková utopie, uvažují o tom) a já měla volný byt, ale tátovi se nechce. Má teď dost zakázek, pracuje doma jako překladatel technických manuálů. Máma by jela hned, ale se mnou, a mně se s ní zase nechce kvůli Tomovi. Kdyby naši odjeli, mohl by Tom chodit k nám. Chtěla bych ho mít ve své posteli. Proč, sakra, nevolá? Já sama bych mu jako první rozhodně nikdy nevolala, pokud bych věděla, že je jeho žena někde poblíž. Nestojím o komplikace, a on určitě také ne.

Zítra jdu ke Zdeňkovi Hajnému kvůli autorizaci rozhovoru pro časopis *Naše kočky*.

Středa, 23. srpna

Je skoro půlnoc, jsem mírně opilá a zapínám si počítač. Radim volal dnes ráno a volal i večer. Chtěl se sejít v devět, jít na burčák a pak se určitě milovat. Asi v autě nebo někdo v křoví. Je v pohodě, šťastně ženatý, a zavolal své milence. Určitě proto, že to od ní chce.

Ráda bych ho viděla, ale nevím, co budu dělat, až mi sáhne na nohu nebo až mě políbí. To opravdu nevím. Nakonec, jsou jen dvě možnosti, což je samo o sobě pozitivní. Buď mu řeknu, že s ním nemůžu spát, protože někoho mám, nebo že nemůžu, protože to mám, což je pravda. V případě druhé varianty by ho chtěl ale určitě vykouřit. Nakonec jsem se vymluvila na to, že se autorizace rozhovoru s Hajným protáhla a že se mi už nikam nechce. Asi jsem k němu byla nechutně upřímná, ale byla to pravda a bylo mi to celkem jedno. On už není tím mužem, kterého miluji. Všechno, co jsem k němu kdy cítila, je nenávratně pryč. Nezbylo nic. Představu, že mu ho kouřím, jsem prostě nějak nedokázala vstřebat.

Nevím, jestli je pravda, když mi Tom říkal, že je ze mě hotovej, ale já z něj určitě. Totálně. To se mi ještě nestalo, a to je co říct. Můj dosavadní sexuální i citový život, možná hlavně ten citový život, byl dost bouřlivý. Nemůžu uvěřit tomu, že teď si najednou nedovedu představit, že bych mohla líbat někoho jiného tak jako jeho. Sex s ním hrozně prožívám a snažím se, aby to byl nejen pro něj, ale i pro mě zážitek, což jsem u Radima nepreferovala.

Když jsem se milovala s Radimem, chtěla jsem, aby se udělal a aby si myslel, že já jsem se udělala také. U Toma je to jinak. U něj a od něj to chci jinak. Co se to se mnou děje? Hrozně se těším, až zase zavolá a až přijede z chaty. Doufám, že to už nebudu mít a že se s ním budu moci milovat. Hrozně ho chci. Je to k nevydržení. Umí to se mnou. A jedno vím jistě: Právě prožívám něco, o čem jsem zatím jen četla nebo co jsem viděla v televizi.

CO KDYŽ UŽ TO TAKOVÉ NIKDY NEBUDE?

Čtvrtek, 24. srpna

Pořád přemýšlím o tom, jak k tomu vůbec došlo. Kdybych si neřekla, že ho musím sbalit, nenaplánovala si to a neudělala nic pro to, abych ho dostala, nikdy bych ho neměla, protože on mi řekl, že sám by mě nikdy neoslovil. Než jsme se seznámili, přemýšlela jsem také o jeho ženě. Zdálo se, že jsou dvě možnosti. Buď je zásadový, bude jí věrný a já budu mít smůlu (ovšem nikoho takového jsem ještě nepoznala), anebo je jako Radim, což by se mi docela hodilo. Bylo hrozně riskantní vyjet po něm a nic o něm nevědět. Jak to, že to tak vyšlo?

Tom konečně volá. Sraz si dáme druhý den v sedm večer. Doma řeknu, že jdu s Radimem, ale kam půjdeme? Kam spolu budeme chodit? Asi to budeme dělat v jeho autě.

Pátek, 25. srpna

„Ahoj koťátko,“ usměje se na mě. Asi ho opravdu miluju. Když ne jeho a teď, tak koho jiného kdy jindy? Kdy naposledy jsem cítila, co

cítím teď? Co když už to takové nikdy nebude? Hrozně ráda ho líbám. Nejraději bych mu strčila svůj jazyk až do krku nebo ještě hlouběji. Nikoho bych nedokázala políbit tak jako jeho.

Sobota, 26. srpna

Je půl osmé večer a s Tomem sedíme v pizzerii Kaskáda na Barrandově. Objednávám si špagety carbonara, a Tom krutí medailonky se žampiony a hranolky.

Zatímco s Radimem jsem za dobu tří let našeho vztahu-nevztahu nevyslovila slovní spojení „tvoje žena“ ani jednou (nechtěla jsem to s ním řešit, stačilo mi, že jsme spolu), s Tomem probírám jeho ženu pořád.

„Kde se budeme milovat?“ ptá se mě Tom najednou. Milujeme se v autě, ale je to rychlovka, pro mě absolutně nevyhovující. Abych mu to mohla pořádně udělat a udělala se sama, potřebuju víc času. A víc místa.

Neděle, 27. srpna

Tom chce jet na dva dny na chatu.

„To není moc dobrý nápad,“ zdá se mi.

„Mám to tam moc rád a chtěl bych tam být s tebou. Už jsem si

všechno zařídil, zrušil jsem nějaký důležitý jednání. Tak co? Pojedeš?“

„Tak jo, ale jen jednu noc, mám práci,“ souhlasím tedy nakonec.

„Fajn.“

Snažím se potlačit city, nemyslet na to, jak by to bylo krásné být s ním, a přemýšlím logicky: Jeho žena o mně na sto procent neví, takhle jsme spolu ještě nikdy nebyli, a mohla by se to dozvědět. IQ má na to vysoké dost, prý sto čtyřicet. Možná si pak bude chtít se mnou promluvit. Rozbít mi držku? Když teď strávíme jednu noc spolu, nevyřeší to sice náš problém, ale bude nám dobře.

JAKO ZVÍŘE

Pondělí, 28. srpna

Tak jo. Udělala jsem to. Doma jsem si vymyslela, že pojedu na chatu s Haničkou, a pak odjela na chatu s Tomem.

S Tomem jsme domluveni na desátou hodinu, ale já teprve před desátou vyrazím, protože sbalit si věci mi zabere docela dost času. Vezmu si taxíka, ale stejně mám půl hodiny zpoždění. Ve čtvrt na jedenáct Tom volá a já mu říkám, že za deset minut budu na Barrandově. Což jsem, ale jeho auto ani jeho nevidím. Říkám si, že se třeba našel a odjel beze mne. Byla bych schopná jet tam autobusem nebo vlakem. Tak moc chci být s ním. A pak ho zahlédnu. Stojí na protějším chodníku a telefonuje. Víím, že co nejdřív zazvoní můj mobil. A také že ano. Scéna jako z filmu.

„Otoč se. Podívej se přes silnici. Otoč se,“ navádím ho. A on se otáčí přímo na mě.

Později v autě mi občas sáhne na nohu.

„To nemůžu, rozptyluje mě to, mohl bych se vybourat,“ poznamená.

V chatě je zima a já mám určité červený nos. Tom vaří k obědu lečo, a já mu pomáhám. Jsem odsouzena k pomocným pracím. Krájím

zeleninu. Odpoledne jdeme na ryby a k večeri máme štika. Vylovil ji z bazénku, který si u chaty sám postavil. Poprvé ochutnám štika. Moc dobrá. Moc dobře vaří. Moc dobře šuká.

Po večeri se jdeme projít po silnici k nejbližší vesnici, je mi celkem zima, a zpátky se vracíme polní cestou. Oba nabalení, já mám na sobě koženou bundu, on také, a najednou mě popadne a začne mě hladit a líbat, strhne mě prudce k zemi, jednu chvíli se po sobě válíme, skoro se pereme, snažím se být silnější než on, což mi nejde, ale hrozně se mi to líbí, a když pozoruju výraz v jeho tváři, skoro ho nepoznávám.

„Sice mi nestál, ale byl jsem jako v transu. Něco podobného se mi ještě nestalo“, svěří se mi později. Doufám, že se mu to se mnou ještě někdy stane.

Večer se znovu milujeme, znovu mě strhne na zem, kde se po sobě válíme a převalujeme se z rohu do rohu, a pak, až na posteli, se udělám. Při milování rád slyší sprostá slova a plácá mě po zadku.

„Co by se ti ještě líbilo?“ vyzvídám.

„Kdyby ses na mě vyčůrala.“

Bože, je jako já. Jenže mně by se líbilo, kdyby mi to udělal on. Pak se znovu milujeme, ale to se už neudělám. Oba jdeme spát nahoru, do prvního patra. Tom si jde později lehnout dolů, aby měl větší klid na spaní, a já si to zatím udělám ještě jednou sama.

Úterý, 29. srpna

„Včera jsem si to dělala sama, když jsi spal,“ přiznávám se mu dneska, po milování.

„A myslela jsi při tom na mě?“ zajímá ho.

„Ano,“ přiznám po pravdě.

„Miluju tvoji kundičku. Chtěl bych si to dělat sám a dívat se přitom na tebe, jak si to děláš taky sama.“

Večer se díváme na porno.

„Líbí se mi, když si holka mačká prsa.“

„Líbilo by se ti, kdybys ti zavázala oči?“ zajímá mě.

„Jo, líbilo.“

„A vadilo by ti, kdybys měl v posteli šampaňský?“ vyzvídám dál.

„Ne.“

Tak vezmu skleničku, polévám ho a pak ten šampus z něj líbám a lížu. S ním jde dělat úplně všechno, a také myslím, že na úplně všechno dojde. S ním veškeré moje zábrany mizí. Jsem jako on na tom poli. Jako zvíře. Znovu mám kolena jako fotbalista a na zadku modřinu od jeho plácání.

JEN DO TOHO NESPADNOUT HLOUBĚJI

Čtvrtek, 31. srpna

K obědu máme kuřecí stehýnka a k večeři párky a zeleninový salát. Všechno, co uvaří, je výborné. Po obědě jedeme nakoupit do Tábora a pak vyrazíme na ryby k Jordánu. Je tam prudký kopec rovnou k vodě, já v ruce nesu skládací židli, o kterou se opírám, a kyblík. Podruhé bych tudy určitě nešla. Všeho se bojím a pak se vydám s Tomem takovouhle krkolomnou stezkou. Stačil by jeden chybný krůček a mohla bych skončit v ledové vodě. Zato on tam leze nahý. Je na to zvyklý. Už třicet let chodí do sauny a otužuje se.

Jsem ráda, že jsem s ním jela. Jen do toho nespadnout ještě hlouběji než teď. Čekám na jeho telefon, myslím na něj, pochybuju o jeho citech, bojím se, že to skončí. O své ženě tvrdí, že je tlustá, nenamalovaná prý vypadá hrozně a používá jako zbraň proti němu děti. Už našla na jeho mikině jeden můj vlas. Myslím, že zdaleka ne poslední. Všimla jsem si, že Tom miluje peníze. Miluje je víc než mě?

Z chaty volám Radimovi kvůli tomu festivalu v Řevnicích, chci mu říct, že nepojedu, protože jsem mu slíbila, že mu dám vědět.

„Nejsem v Praze, jsem na chatě.“

„S rodičema?“

„Ne.“

„To radši ani nechci vědět s kým,“ komentuje to. Je z toho dost vedle.

Snad si nemyslí, že s ním budu spát věčně.

Cestou z chaty se s Tomem zastavíme v *Kaskádě*.

„Já jsem se do tebe snad zamiloval,“ přiznává Tom.

„Cože?“ vyhrknu.

„Jo, je mi s tebou moc dobře, hezky se mi s tebou povídá, líbí se mi, že spolu můžeme sedět celý večer a pořád si máme co povídat. Jen kvůli sexu bych s tebou nebyl.“

To je fajn zjištění, pokud je ovšem pravdivé. Už několikrát mi přece slíbil, že zavolá, ale nezavolal. Možná mě nemiluje, možná to jen říká. Jinak by přece zavolal, když to slíbí. V *Kaskádě* mě osahává a málem mi to udělá na parkovišti, ještě než nastoupíme do auta.

Neděle, 3. září

Už dva dny jsme se neviděli. A Tom nevolá. Pořád na něj myslím. Kdy naposledy jsem někoho tak moc milovala? Věřila jsem, že to, co jsem zažila s Martinem, se mi už nemůže nikdy stát, že dokážu ovládat své city. Martin mě měl na háku. Dělal jsem všechno pro to, abych mohla být s ním, včetně ponižování a dolézání. A teď je to tady znovu? Hlavně do toho nespadnout víc než Tom. Miluje mě? Protože já jeho ano. Nejlepší bude sexuální energii a city transformovat do psaní.

Konečně volá. Uvidíme se v *Kaskádě*.

CO SE MNOU DĚLAL?

Pondělí, 4. září

Pokaždé, když se mě Tom zeptá, jestli chci přijet, a já se ho zeptám, jestli on chce, abych přijela, řekne ano. A je to jasné. Ale ne pokaždé spolu spíme, žádné rychlovky nechci. Vlastně jsem nechtěla, ale včera v televizi říkali, že rychlovka jednou za měsíc sex oživí a že je to vlastně čas od času docela dobrý nápad. Jenže teď není červenec, ale konec září a noci jsou na sex venku trochu chladné. Zvlášť na lavičce v Prokopském údolí, kde jsme si to rozdali naposledy.

Dneska spolu trávíme celé odpoledne a večer, celkem asi deset hodin, a pořád si máme co říct. Dostala jsem se do stadia, kdy mu říkám téměř všechno. Mluvíme spolu, aspoň mobilem, skoro každý den a milovali jsme se už asi jedenáctkrát, a to spolu nechodíme ještě ani měsíc. To je snad víc než s Radimem za celé ty roky společného chození-nechození.

Úterý, 5. září

Tom mě přemluví, abych s ním jela zase na chatu. Doma konečně

říkám pravdu. Naši jsou bez sebe, ale nemohou nic dělat. Tom chce jet už odpoledne. Ale protože mám jít v půl šesté ke Zlatě Adamovské dělat rozhovor, s Tomem se domluvíme, že pojedeme až pak.

„Já jsem se zamiloval,“ vybalí na mě, když dorazím na místo srazu, na Smíchovské nádraží.

„Do auta,“ dodá ovšem po chvíli. Chce mi ho ukázat, a také to udělá. Poprvé v životě překročím práh autosalonu. Ale stříbrná alfa romeo mě tak jako Toma neokouzlí.

Ženě volá z auta, když už jsme skoro na chatě a řekne jí, že jde pařit a že se vrátí později. Nakoupíme spoustu jídla na činu, kuře, salát, ale nakonec dojde jen na krabí salát s vekou. V chatě je celkem teplo, protože ani venku není zima.

„Nakrájím veku a ty to, kotě, zatím připrav. Líbí se ti, když jsem na tebe hrubej? Myslím, když ti řeknu, co máš udělat?“

„Jako třeba připravit krabí pomazánku? Jo, to se mi líbí,“ přiznám mu. Po večeri se jdeme projít a pak se chvíli díváme na fotbal. Přitom si ale povídáme, pijeme šampaňské, a když šampus dojde, přijde vhod whisky. Při milování šampus schází, a tak se poléváme whiskou. On ji pije navíc z láhve a já také. Nakonec vůbec nevím, jak jsem se dostala do postele. Co se mnou dělal, když jsem o sobě nevěděla?

Ráno jde Tom na ryby a já se aspoň mohu vyspat. Chci si udělat čaj a umýt se, ale neteče voda. Tak si, aspoň bez vody, vyčistím zuby, a než si stačím dát make-up, Tom se vrátí. Znovu mě vidí bez make-upu. A přesto mi svlékne džíny, pod kterými nic nemám. On se udělá, ale já ne. Hrozně ráda bych si to pak byla udělala sama, ale líbilo se mu to?

NĚKDY TI TO ŘEKNU

Čtvrtek, 7. září

Na zpáteční cestě mi koupí u benzinky lízátko, a když řídí, držím se ho kolem krku. Hrozně ráda se ho dotýkám a ještě radši ho líbám.

„Víš, že jsi mě včera večer kousla?“

„Fakt?“

„Tady,“ ukazuje mi místo činu. Asi má pravdu, ale nepamatuji si to.

„Promiň,“ foukám mu na stopy po kousnutí. Stejně si ale myslím, že se mu líbí, když ho koušu, protože mně se to také líbí. Líbí se mu, když polykám jeho semeno. Předtím jsem to dělala jenom Radimovi a nijak mě to nenadchlo. Ale jestli se to Tomovi líbí, budu to polykat kdykoliv a kdekoliv.

Cestou dojde i na jeho ženu. Tom se s ní zná odmala, protože její rodiče měli chatu kousek od jejich chaty, a jednou ho prý pozvala na zábavu.

„Měla kozy šestky, a bylo to jasný.“ Bože, ti chlapi jsou tak jednodušší.

„A miloval jsi ji, když sis ji bral?“

„Co myslíš?“ odpoví otázkou.

„Nevím.“

„Někdy ti to řeknu.“

„Při šukání leží jako prkno,“ pokračuje po chvíli mlčení.

„Žárlíš na ni?“ Podle toho, jak pořád mluví o jejích milencích, se mi zdá, že ano.

„Ne, ale žárlil bych na tebe. Já bych poznal, kdybys někoho měla. Vymlouvala by ses, že nemůžeš přijet.“

Ještě z auta, ale už v Praze, volá své ženě. Předě mnou. Vymyslí si, že spal u kamaráda. Uvěří mu to? A bude jí to jedno, nebo ne?

Z chaty se vracíme dopoledne, odpoledne jdu k Petře Černocké dělat rozhovor pro časopis *Naše kočky* a večer mám jít s Radimem na burčák. Pozval mě. Ještě cítím whisky, kterou jsme pili s Tomem na chatě, a k tomu burčák? Hrozná představa. Už mu chci volat, že nepřijdu, ale všechny výmluvy mi došly. Mám nejméně dva důvody, proč by bylo lepší se s ním setkat: Porovnáím ho s Tomem a zjistím, jestli bych byla schopná být Tomovi nevěrná, a už se aspoň nebudu muset Radimovi vymlouvat do telefonu, a on přestane otravovat.

Na rande, jo asi to je rande, dorazím o tři čtvrtě hodiny později, ale Radim čeká. Věděla jsem, že počká. Zná mě. Ví, že chodím pozdě. Kdybych měla číslo na jeho mobil, mohla bych mu zavolat. Jenže on mi ho nedal. Dříve jsem jeho číslo mívala, ale od té doby, co ztratil mobil, jsem ho už neměla. Proč asi? No, trochu jsem mu křivdila, protože asi po pěti minutách mi ho dává. Prý je služební. Možná ho nechává v práci a doma má jiný. Nebo se nebojí, že bych mu volala domů? Zjišťuju, že mě už vůbec, ale absolutně vůbec nepřitahuje a dokonce ani po tom, co se napiju. Vypiju dvě skleničky burčáku a

jsem pořád střízlivá, on vypije asi tři nebo čtyři. Hladí mě po ruce, a když jde na záchod, políbíme se na rty. Decentně. Řeknu mu o Tomovi. Musím.

Z kabelky se mi ozývá vyzváněcí melodie. Tom. Hovor přijímám a chvíli s ním mluvím ohledně toho, kdy se potkáme. Radim určitě tuší, že mluvím s ním.

„Jsi do něj zamilovaná?“ vyzvídá později.

„Jo,“ přiznám.

Cestou na tramvaj jdeme parkem, držíme se za ruce, občas se zastavíme a líbáme se, a on pak najde zkratku. Plot, na zemi papíry, připadá mi to jako malé smetiště, i když těch papírů tam je jen pár a smetiště to rozhodně není. Nechám se líbat, hladit na prsou i si sáhnout na zadek, ale zip od kalhot si rozepnout nenechám. Jsem nechutně pasivní, prostě prkno. A je mi z toho nanic. A přitom se mi to nikdy předtím nestalo, že bych spala s jedním chlapem a dělalo mi problémy rozdat si to s někým dalším. Copak jsem nikdy nikoho nemilovala? Je to vůbec možné?

„Já bych tě hrozně chtěl, ale musíš chtít i ty. Se mnou to máš jistý.“ Tím myslel, že když zavolám, aby mě vošukal, tak mi to udělá.

„Znám se s někým, kdo mi dodává travu. Je to moc fajn, člověk se uvolní a tak,“ prozrazuje mi později.

„A prodáš mi ji?“ ptám se.

„Ale to je lepší ve dvou,“ dodává.

„Já vím,“ odpovím, ale nemyslím přitom na to, že bych to chtěla zkusit s ním.

JE TOHLE LÁSKA?

Pondělí, 11. září

Ptám se Toma, jestli by to chtěl zkusit trávu. Jasně, že jo. Musím Radimovi zavolat a něco si od něj koupit.

Co bych chtěla s Tomem ještě dělat v posteli? Piss, dělat si to před ním sama, zavázat mu oči a svázat mu ruce. Když mi při našem posledním setkání chytil taxi, na rozloučenou jsem ho drápla na prsa. Schválně, mám dlouhé drápky.

„Ty krávo,“ vypadlo z něj. Jak to, že se mi líbí, když mluví sprostě? Je téměř nemožné být v jeho blízkosti a nedotýkat se jej. Je tohle láska? O čem se spolu bavíme? O všem. Říkám mu úplně všechno, i blbosti. S Radimem jsme spolu strávili tak zoufale málo času, že se vůbec neznáme. Co já vím o jeho dětech? Ani ne to, jak se jmenují.

CO SE VE ŠKOLE NEUČÍ

Úterý, 12. září

S Tomem máme sraz po obědě ve Vodičkově u *McDonalda* a chvíli tam posedíme. Popijíme presso.

„Co doma?“ vyzvídám.

„Hrozný. Ptal jsem se, jestli se chce nechat rozvést, a ona řekla, že ne. Co teda chce?“ uvažuje nahlas Tom a ve svých úvahách pokračuje dál.

„Máme byt, chatu, auto, dvě zdravý děti.“

„Nevím, zeptej se jí,“ poradím mu. Pak zajdeme do jedné italské, dost luxusní a dost drahé restaurace a později ještě posedíme ve Vinohradském pavilonu. A večer zakotvíme na Barrandově, v baru *Corleone*, kde se Tom trochu opije. Já se hlídám, tři dvojky červeného zvládnou v pohodě.

„Když se tě dotknu, hned se mi postaví. To je hrozný, už mi zase stojí, chtěl bych tě vošukat,“ pošeptá mi.

Když říká šukání místo milování, líbí se mi to. Líbí se mi i to, že chce při milování slyšet sprostá slova. Ukazuje se, že mám dost malou slovní zásobu. Jenže, kde to honem dohnat? Tohle se ve škole neučí. Protože v *Corleone* zavírají v deset, zamíříme ještě na diskotéku.

Cestou se několikrát líbáme a osaháváme se a jednou spolu spadneme do trávy.

„Jsme jako zvířata,“ komentuje to, a já si myslím totéž. Dvakrát se musí vyčůrat a já se ho chci zeptat, jestli se můžu dívat, ale nakonec nenajdu dost odvahy. Co by na to řekl? Vadilo by mu to, když při milování chtěl, aby se na něj vyčůrala já? Jsme oba trochu perverzní, on navíc hrozně temperamentní a vášnivý, a o to je sex s ním lepší. Na diskotéce jsou asi tři gayové, kteří si nás nevšímají. Tom si dává pivo a já dvojku červeného. Vypiju asi třetinu, abych zůstala střízlivá. Na poloprázdné diskotéce se u stolku v zadní části místnosti hladíme, líbáme, saháme na sebe, on mně mezi nohy a já jemu také do rozkroku, a jen stěží se ovládáme. Při dvou pomalých písničkách ho vytáhnu na parket, tančíme, saháme na sebe, líbáme se a pozorujeme náš obraz v zrcadlech rozmístěných po stěnách.

„My jsme úplný protiklady, co se vzhledu týče, ale hrozně se k sobě hodíme,“ prohodí.

„Rozebíral jsem náš vztah s jedním starším doktorem, kterýho znám ze sauny, a ten mi poradil, ať se na všechno vykašlu a jdu do toho.“

„A poslechněš ho?“ zajímá mě.

„Ještě nevím.“

TO JÁ S NÍM TEĎ PÍCHÁM

Středa, 13. září

Dneska ráno jsem dostala geniální nápad. Kdyby měl táta nějaké delší jednání v centru, mohl by Tom přijet k nám domů a rychle mi to udělat. Dvě hodiny by stačily. Když pojede autem.

Pořád mě zve do sauny a já, i když mě to vůbec neláká, bych tam s ním chtěla jít, aby měl radost, ale zároveň mám z toho strach. Nejdřív bych to raději vyzkoušela s nějakou holkou. Mám se do sauny líčit? Mám jít nenalíčená? To bych vypadala hrozně. Ale když se nalíčím, co zbyde z mého make-upu, až ze sauny vylezu? Už jsem se ptala Haničky, ale ta se mnou jít nechce.

Volá Tom. Vypráví mi o dnešní návštěvě u zubařky. Sestra, rozvedená čtyřicítka, po něm prý asi jede.

„Pořád se chce se mnou bavit, vždycky nadhodí nějaké téma. A minule jí upadla korunka a pak jsme ji společně na zemi hledali. Jí vůbec dost často padají věci, když tam jsem. Řekla mi: Rozepněte si pásek a já vás opíchám.“ Je to děvka. To já s ním teď píchám.

MARTIN

Čtvrtek, 14. září

Dopoledne volá Martin. Fotograf, kterého jsem milovala, a on mě nechtěl a teprve když jsem ho milovat přestala, začal chtít on mě. Jednu dobu jsem chodila na všechny akce, koncerty a křty desek, kde fotil, volávala jsem mu, ale on o mě tehdy nestál. Týden byl v Chicagu na nějakém hudebním festivalu, kde účinkovali i *Olympic* a Kamil Střihavka.

„Nafotil jsem spoustu fotek, a je o ně zájem. Neviděla jsi *Ráno s Českou televizí* nebo *Prima jízdu*? Ukazovali je tam.“

„Neviděla, tak snad bude příležitost, abys mi je ukázal osobně.“ Byla jsem na chatě s Tomem, a zrovna když ukazovali Martinovy fotky, jsem ho kouřila.

„Moc rád ti je ukážu, Veru, až bude trochu víc času, ozvu se a něco podnikneme.“

„Fajn.“

To je fakt smůla. Chce se sejít zrovna, když já s ním už šukat nechci.

CO DÁL?

Pátek, 15. září

S Tomem se vídáme každý den, říká mi, hlavně opilý, ale i střízlivý, že mě miluje a že by pro mě udělal všechno. Ale já si svými city k němu už najednou nejsem tak jistá. Myslím, že ze začátku jsem ho hrozně moc milovala a on mě jen trochu, možná vůbec, a teď? Ted' ho už nemiluju nebo si to aspoň myslím, a on mě hrozně moc. Copak to muselo být tak krásné jen proto, aby to trvalo jen jeden měsíc? Copak nejsem schopná někoho milovat? Ted' je na chatě, a já jsem docela ráda, že si od něj odpočinu. Co dál? Mám mu to říct? Jenže co když mu to řeknu, rozejdeme se, a já pak zjistím, že ho znovu chci, ale on už mě třeba nikdy chtít nebude? Pak bych teprve byla nešťastná. A pak bych pila. Jako ted' jeho žena. Na takové rozhodnutí ted' nemám dost odvahy. Rozejít se s ním, když si nemohu být jistá tím, že ho někdy v budoucnu znovu nebudu chtít. City k němu tak vázaná nejsem, ale fyzicky mě přitahuje pořád hrozně moc. Jsem si jistá tím, že to, co zažívám při sexu s ním, s nikým jiným zažít nemohu. Trochu násilí, to mi nevádí.

„Už se se ženou ani nehádáme,“ svěruje se mi Tom.

„Třeba se to mezi váma zase urovná,“ nadhodím.

„Možná.“ Ne, ne, jen ať to ne, honí se mi hlavou.

NECHÁPU TO

Sobota, 16. září

Tom je na chatě. Sám. Když mi večer volá, svěří se mi, že ženě všechno řekl a ona pak vypila flašku vodky. A opůlnoci prý bouchala na dveře chaty. Pak prý ještě vypila půl flašky whisky a chtěla jet nazpátek autem. Je mi jí docela líto. Mám právo brát ho dětem a jí? Je to přece pořád její manžel. Už patnáct let. Jenže proč by mu pak říkala, aby si našel jinou, a že je jí lhostejný? Nechápu to.

POPRVÉ V SAUNĚ

Neděle, 17. září

Tom je konečně zpátky v Praze. Mám za ním přijít odpoledne do sauny do Žlutých lázní.

„Je tam nějaký bar, kde bych mohla počkat? Dovnitř se mi nechce.“

„Jo, je tam taková místnost se stolama, kde si můžeš dát kafe. Vyzvednu si tě tam nebo tam bude majitel, takovej vysokej šedovlasej, tak mu jen řekneš, že jdeš za mnou. Zná mě.“

Půjdu tam, ale dovnitř rozhodně nevlezu. Jak bych vypadala? Co můj make-up?

Jsem na místě. Rozhlížím se, ale Tom nikde. Jeden chlápek si mě měří očima. To bude asi ten majitel, usoudím.

„Můžu tady na někoho počkat?“ zeptám se ho.

„Koho hledáte?“ zajímá ho.

„Jdu za Tomem.“

„Tak pojďte za mnou,“ pobídne mě.

Chlápek otvírá dveře do vedlejší místnosti a tam na nějakém lehátku leží Tom.

Nahý, jen s ručníkem kolem beder. Vstane a zamíří ke mně,

krásně zpocený.

„Vem si klíče od skříňky, ručník a vrať se sem.“

„Ne. Já nechci,“ bráním se.

Ale majitel se přidá na Tomovu stranu, takže jsou v přesile, a já v příštích minutách poprvé v životě překročím práh šatny sauny a pak i sauny. Společná sauna. Vejdu do sauny, tam žádná další žena, zato asi pět chlapů, jeden docela ujde, druhý, se kterým se Tom baví, je synem majitele. Prý normálně do sauny nechodí, ale šel se na mě podívat, prozradí mi později Tom. Super. Jsem poprvé v sauně a mám trochu strach, abych to vůbec přežila. Potím se ale méně než Tom.

„Jak dlouho tady můžu být?“ ptám se ho po chvíli.

„Dokud je ti to příjemný.“

Ven jdu asi po pěti minutách, Tom se mnou, on skočí do bazénu, já jdu jen pod sprchu. Překvapivě zjišťuji, že se mi to docela líbí. Možná, že do sauny začnu chodit pravidelně. I bez Toma. Čert vem make-up. Stejně Tom už dávno ví, jak bez něj vypadám. Po mém osprchování a Tomově osvěžení v bazénu jdeme do zadní místnosti, jakési odpočívárny, kde je umístěno několik masážních lehátek a kde nikdo kromě nás není a kde dojde i na líbání.

Po sauně bych nejradši jela domů, protože po make-upu na mé tváři nezůstala ani stopa, ale nechám se od Toma přemluvit a v Kaskádě si dáme večeri. Já krevety se špagetami a Tom lososa se špenátem a noky. Právě, když nám číšník servíruje jídlo, volá Tomovi Pavel, jeho kamarád, herec a dabér. Domluví se, že se sejdem za půl hodiny v baru u benzinky, kde se občas scházejí. To je konec. Právě na Pavla, ač ho znám zatím jen z Tomova vyprávění, jsem chtěla

zapůsobit a zrovna on mě uvidí nenalíčenou. Celou dobu doufám, že nepřijde, ale on dorazí. Sice o dvě hodiny později, ale to prý schválně, aby vypadal důležitě, prozradí mi pak Tom.

Vysoký, svalnatý, krátké kaštanové vlasy, drahé oblečení. Pavel je docela pěkný a příjemný společník. Vyděsí mě, že první kamarád, kterému mě Tom představí, se mi líbí. Prý jsou na mě všichni jeho kamarádi zvědaví, protože s nikým od té doby, co je ženatý, nechodil. Pavel je trochu stydlivý, a Tom mi pak řekne, že takový nebývá. Je ženatý, má dítě, mladou ženu a mladou milenkou a bude se rozvádět.

Domů jedu metrem a na Palmovce si zastavuji taxi. Takhle pozdě se sama chodit bojím. Tom vypil jedno pivo a nemohla jsem po něm chtít, aby mě odvezl až domů.

CO MI PŘINESLO SETKÁNÍ S TOMEM?

Středa, 20. září

Pavel slibuje, že za Tomem přijede na víkend na chatu a hodí mě tam autem. Jenže se to trochu zamotá.

„Ten Pavel je fakt idiot. Řekl o tobě své ženě, která se kamarádí s mojí ženou.“

„No to máš fakt skvělý kamarády,“ neodpustím si.

Tom je na něj našťvaný a prý tam Pavel navíc asi vůbec nepřijede, protože bude mít práci, na kterou zapomněl.

Tom chce, abych za ním přijela na chatu. Žena mu údajně řekla, že tam za ním chodit nebude, že bude ve svém rekreačním středisku, vzdáleném od chaty asi dva kilometry, ale tomu moc nevěřím. Stačí, když se posilní vodkou, a přijde navštívit do chaty i mě. Navíc bych musela být u sebe v chatě, která není stavěná na zimní pobyt a v zimě nejde pořádně vytopit. Tom sice říkal, že by mi tam donesl kamínka, ale já vím, že to nepomůže, a když si spočítám všechna pro a proti, těch proti je víc. Pro je jediné šukání, protože povídat si spolu můžeme telefonem nebo si posílat SMS. Proti: budu to mít, a když to mám, nejezdím tam ani v létě, když je teplo. A když to mám, nemůžu se s ním milovat tak, jak bych chtěla. Navíc jsem nastydlá. Kromě

toho si potřebuju zařídit spoustu věcí. A hlavně: potřebuju psát a vydělávat peníze, protože když trávím večery s Tomem, skoro nic nenapíšu a skoro všechny prachy utratím za taxi.

Co mi vůbec přineslo setkání s Tomem? Sex s trochou násilí a luxusní restaurace. Tom často říká: „Když jsem byl mladej, myslel jsem si, že peníze jsou důležitý. Teď to vím.“ Nelpění na pořádku. Pořádek je pro mě důležitý pořád, vždycky byl, odjakživa, ale teď už ne tak moc. Prioritou se pro mě stala práce, abych měla peníze. Abych byla svobodná a nezávislá na rodičích. A abych něco dokázala.

HRABĚNKA

Čtvrtek, 21. září

Nakonec se já, Tom a Pavel sejdem jen třech ve Vodičkově ulici před *McDonaldem*. Protože v *Roxy baru* mají otevřeno až od sedmi, jdeme k Rottovi. Najíme se, chlapi si dají čtyři piva, já tonic a pak víno, ale nějak hrozně rychle mi stoupne do hlavy. S přibývajícím množstvím piva a vína v krvi začnou padat zábrany, a zatímco ze začátku jsem si s Pavlem neměla skoro co říct, po pár skleničkách se začneme bavit o dost intimních věcech, o mezilidských vztazích a dokonce i o sexu.

U Rotta je i výprava japonských turistů a mezi nimi se proplétají muzikanti. Hrají na harmoniku a na housle a zpívají *Vínečko bílé*, *Santa Lucia* a dvě písničky dokonce zpívají přímo mně. Jeden z nich se na mě předtím dívá.

Všimnu si, že když si k vedlejšímu stolu, k němuž je Tom otočen zády, sednou dvě holky, občas se tam podívá. Pavel to zaregistruje také. A když si jde Tom později odskočit, řeknu Pavlovi, že si to pak s Tomem vyřídím, ale ve skutečnosti si to s ním vyřídím téměř hned. Trochu s Pavlem začnu flirtovat.

„Musím říct, že mě Tom fakt překvapil,“ podotkne Pavel, zatímco

Tom je na toaletě.

„Proč?“ zajímá mě.

„Protože se zamiloval.“

„Já ale taky,“ přiznám.

Později mi Tom vypráví o jedné známé osobě pražského podsvětí, prostitutce s údajně šlechtickým titulem. Říkala si Hraběnka, bylo jí něco přes sedmdesát, ale byla štíhlá a oblékaná údajně chodila tak, že zezadu vypadala na sedmnáct. Podle toho, jak měla zařízený byt, prý nijak bohatá nebyla. Dvakrát s ní tančil. Dvakrát s ní spal? Mám se ho na to zeptat? Když s ní tančil, určitě ho musela chtít, je to pěkný chlap.

„Ale když se otočila, hrůza.“ Pak ale nevím, co dělal u ní v bytě. Jak jinak by věděl, jak ho má zařízený?

Pak se přesouváme do dalšího baru na Václaváku. Sedíme v prvním patře, v přízemí se tančí. S Pavlem se shodneme na tom, že tančit neumíme a nebudeme, ale Tom si zatančit chce. Jdu tedy, až když hrají pomalou skladbu, ale Tom chce zůstat i na rychlou. Vymluvím se, že jsem ráda, že stojím (díky stoupající hladině alkoholu) a že tancovat nemůžu.

Vždycky, když si jde Tom odskočit, probíráme s Pavlem věci, které před Tomem probírat nejdou. Hrozně ho zaujme, že jsem Toma sbalila já, a chce o tom vyprávět.

Příští zastávka *Peklo*. Dancing bar. A v *Pekle* padne další láhev cabernet sauvignonu. Když dopiju skleničku a čekám, až mi Tom dolije, a Tom stále nic, dolije mi Pavel. Dáme si pusu na tykání, a Tom Pavlovi říká, že by mu dal všechno na světě, ale mě ne. Hlídám

si, kolik toho ještě mohu vypít, abych zůstala trochu střízlivá, ale Tom do sebe lije víno jako vodu. Nevadí mi to. Když je opilý, je povolnější.

„Hrozně moc tě miluju,“ svěruje se mi, když se Pavel baví u baru s barmanem.

„Já tebe taky,“ slyším svůj hlas a vím, že v tu chvíli lžu. Trochu. Ani v té SMS, v níž jsem mu psala, že ho miluju, jsem nepsala pravdu. Ze začátku jsem mu to říct chtěla, protože jsem to přesně tak cítila, ale teď je to najednou jinak. To, že momentálně cítím, že ho nemiluju, mi ale nebrání v tom skončit s ním v posteli.

„Chtěl bys spát v mé posteli?“ zkouším neslušný návrh.

„Co vaši?“

„Nemusí o tom přece vědět,“ vypadne ze mě, mozek už totálně naložený a rozpuštěný ve víně.

„Tak jo.“

Opatrně odemykám, a přestože Tomovi říkám, abych byl tiše, mluví tak hlasitě, že ho naši musejí slyšet. Odvedu si ho do pokoje a zavřu dveře. Pak odnesu jeho cigaretu do koše a cestou ji ještě kouřím. Pak se osprchuji, a když se vrátím zpátky do pokoje, Tom už leží nahý v mé posteli, kde už spal i Radim. A teď Tom. Radim i Tom měli odvahu přijít za mnou v noci, ačkoliv naši byli doma. Ale je to ještě odvaha, nebo blbost?

Když se s Tomem večer i ráno milujeme, moc z toho nemám, protože se neustále snažím, aby naši vedle nic neslyšeli. Snažím se být potichu, bojím se, aby nevrzala postel, aby Tom hlasitě nevzdychal, a pořád ho napomínám.

UDĚLAL BYS, CO BYCH CHTĚLA?

Pátek, 22. září

Budíme se až kolem sedmé a z původního plánu (chtěla jsem, aby Tom zmizel, až máma odejde do práce, což sice vyšlo, a až se táta bude sprchovat, což jsme propásli), nezbyl kámen na kameni. Tom mi navíc s klidem pokerového hráče oznámí, že táta večer otevřel dveře mého pokoje, když jsem byla v koupelně, a říkal mu, aby odešel. On naštěstí zůstal. A nic mi o tom setkání s tátou neřekl. Až teď.

Obléknu se a jdu do kuchyně, Tom čeká v pokoji.

„Ty jsi byla opilá?“ začne ne moc dobře táta. Právě snídá.

„Ne.“

„Ne? Tak proč jsi ho sem vodila? Už se to nesmí opakovat.“

„Nebyla jsem opilá. A byl to můj nápad,“ přiznám.

„Ne moc dobrý.“

Tom se chce jít vyčůrat, tak jdu na výzvědy, aby se ti dva nepotkali. Protože Toma bolí hlava, přinesu mu vodu a paralen. Trochu to přehnal, ale já jsem v pohodě. Když se oblékneme, jdu ho vyprovodit, táta stále snídá a navíc má puštěnou televizi, takže máme volné pole. Před *Delvitou* u stánku s občerstvením si dáme kafe, pak se rozprší a mně je zima, tak Tomovi popíšu, kudy se dostane na stanici

autobusu, a já se vracím domů.

Večer mi už volá z chaty, ale kvůli špatnému signálu si nic neřekneme. Podle mě je víc doma tam než na Barrandově, i když je tam sám. Posílám mu SMS, aby mi zavolal odněkud, kde je lepší signál, abychom si mohli popovídat. A pak si pošleme asi třicet esemesek na dost intimní témata. O tom, kdy si to budu dělat, jestli jsem si tam strčila robertka a jestli jsem na něj přitom myslela.

Miluju tě, píše.

Já tebe také.

A hodně?

Hodně.

Už mi zase stojí, píše mi z ryb. Někdy dělá chyby, dost hrubé, ale protože je dobřej v posteli, odpustím mu je.

Jaký je tvůj sexuální sen? ptá se mě.

Když ti to řeknu, budeš o mně vědět úplně všechno. Půjčíš mi nějaké pornokazety?

Můžu mu vůbec někdy říct, na co při tom myslím? Udělal by pro mě, co bych po něm chtěla?

JE TO DOBŘE, NEBO NE?

Neděle, 24. září

SMS mezi Prahou a Tomovou chatou létají čím dál tím častěji, a já z Toma nemohu dostat, co by chtěl se mnou ještě dělat v posteli. Samozřejmě čekám, že to bude aspoň trochu neobvyklé, aspoň trochu perverzní. Ale on mi odepíše, že na nějaké perveznosti moc není, že si se mnou raději povídá. Kecy. Já si s ním také povídám ráda, ale ještě radši se s ním miluju.

Večer piju modrého portugala, abych to dostala dřív a mohla se s Tomem milovat hned, jak přijede z chaty. Víno mi trochu stoupne do hlavy, a já si najednou uvědomím, že kdybych se s ním rozešla, byla bych nešťastná.

A další SMS z chaty? Zajímá ho, jestli si to budu dělat sama. A já odpovídám: *Jsem doma sama, a protože tady nemůžeš být, udělala jsem si to sama.* A co mi píše Tom? *To si to můžeme dělat každý sám a nekomplikovat si život.* Málem mě ta SMS rozbrečí, a já poznám, že ho stále miluju. Je to dobře, nebo ne?

Já si život s tebou komplikuju ráda. Já s tebou rád i nerad.

Je chytrý. Chytřejší, než jsem myslela. A miluju ho. Konečně to zase vím. Možná víc, než si myslím, než se zdá. Překvapivě zjišťuju,

že ho pořád miluju. A to zjištění je moc příjemné. Když mi předevčírem napsal textovku, že mě miluje, a já odepsala: *Já tebe taky*, nelhala jsem. Nechci mu lhát.

PRACHY K NĚMU PATŘÍ

Úterý, 26. září

Tom možná neumí vyjmenovaná slova, možná je vulgárnější než já, ale zároveň vím, že je ke mně upřímný. Něco mě k němu přitahuje, a vím, že peníze to nejsou. Ale má je, i když ne nějak moc, a pokud ho budu chtít, ty prachy k němu prostě patří. Druhá věc je, že si je neumí udržet. Když jsem po něm ještě toužila a myslela si, že ho nikdy nebudu mít, vůbec jsem nevěděla, co dělá, a jestli je bohatý. Naopak jsem si myslela, že se s ním dá mluvit jen o rybách a že je polda. Někde jsem to totiž zaslechla. Chudý polda. A přesto jsem doufala, že dokáže být nevěrný.

CO VLASTNĚ MEZI NÁMI JE?

Středa, 27. září

Co vlastně mezi námi je? Neuvěřitelná síla a smršť. Možná osudová přitažlivost. Možná jen fyzická přitažlivost. Dneska se mi o něm zdálo. Byli jsme na chatě, Tom uvnitř, já před chatou, bavili jsme se u okna, v němž byla natažená síť, asi proti hmyzu, Tom se mě dotýkal rukama a říkal mi, že na mě nikdy nezapomene, a já ho hladila po rukou a líbala mu je. Síť mezi námi znamenala určitě překážku v podobě jeho manželství a možná i něčeho dalšího, naší jinakosti, mých ambicí a touhy prosadit se a jeho jakoby nicnedělání (zdá se, že starost o majetek mu moc času nezabírá) a také jeho peněz.

Menstruaci jsem zatím nedostala. Jenže, co když mi teď nebude špatně devět měsíců? Bože, jsem si téměř jistá tím, že nemohu být v tom, vždycky ejakuloval ven, na mé břicho, prsa, ale i obličej nebo vlasy, které pak nešly rozčesat. Jednou jsem ale byla opilá, takže pokud mi to udělal a nedal si pozor, je to jasné. Ale věřím na devadesát devět procent, že teď a s ním v tom být nemohu. A zbytek? Byla by to buď neuvěřitelná smůla. Nebo co jiného? Neuvěřitelné štěstí? Neuvěřitelná náhoda? Dítě s ním teď určitě nechci, to vím na sto procent. Zvlášť když si nejsem jistá tím, co mezi námi vlastně je.

Miluju ho, ale pochybuji o nevědomých důvodech svých citů. Také nevím, po tom, co jsem si myslela, že ho už nemiluju, jak dlouho, a co všechno moje láska k němu vydrží. Jenomže právě tohle zamilovaný člověk neví nikdy. A jak by se zachoval on, kdybych byla těhotná? Byla by tohle zkouška našeho vztahu? Jeho žena si myslí, že jsem s ním kvůli prachům a že chci od něj dítě.

STEJNĚ TO JEDNOU VŠECHNO PRASKNE

Čtvrtek, 28. září

SMS, které si vyměňuju s Tomem, jsou čím dál tím intimnější, sprostější, perverznější, ale zároveň, alespoň pro mě, i vzrušující. Určitě ho nemůže nechat chladným, když mu napíšu, že bych ho chtěla mít v sobě a že jsem nadržaná. Zprávy z dnešního dopoledne jsou takového kalibru, že jsem si byla téměř jistá tím, že si to při jejich čtení dělá. Píše mi, že mě vošuká a že mi ho tam vrazí.

Co se ti líbí? chce vědět.

Když se napiju, udělala bych ti všechno, co bys chtěl. A ty víš, co bych chtěl?

To mi musíš napsat ty sám.

Ono se mi to špatně píše i říká, ono je to totiž sprosté. Tak mi to, až budeme spolu, pošeptáš.

Líbí se ti lesbická láska? ptá se mě.

Mně hrozně, přiznává.

Později se o tom u něj v bytě bavíme a já mu po pravdě řeknu, že když se dívám v televizi na porno s holkama, nic mi to neříká, a že jsem to s holkou ještě nezkusila.

Lámu si hlavu nad tím, co všechno mu prozradit o sexuálním

poutníkovi ve mně. *Líbí se mi, když jsi trochu agresivní, kdybys mě svázal, zavázal mi oči a já tobě, polévání šampusem, whiskou a pissing.* Tak abych mu napsala tohle, musela bych mít v sobě tak tři dvojky červeného. Stejně to jednou všechno praskne.

Večer jdu s Cassynkou, naší kočkou, na očkování a Tomovi píšu, že tam jdu a že mi může poslat nějakou SMS. Odpoví asi za hodinu, když už jsem zpátky doma.

Já jsem právě také s jednou kočkou na pivu. Nezlobíš se? Nezlobím, ale žálím, píšu po pravdě.

Ta SMS mě totálně rozhodí. Představuji si Toma a vedle něj nějakou mladou kočku, která ho chce sbalit. Jsem úplně hotová. Naštěstí mi asi po půl hodině píše, že to byla legrace a že je na pivu se sousedem. Nejdřív byli ve *FaPa* a pak v Bechyni. Ve *FaPa* prý naproti němu seděla jeho žena, trochu opilá, a když mu přišla zpráva ode mě, chtěla ji ukázat a zajímalo ji, co mi psal. Ale prý jí to neukázal.

Ještě jsem to nedostala, ale protože jsem si dělala těhotenský test a výsledek byl negativní, jsem docela klidná. Tomovi jsem zatím nic neřekla. Chce, abych brala nějaké prášky.

„To víš, kdybychom se víc opili,“ obává se. A přitom opilí jsme byli už několikrát. Mám prý koupit tu trávu.

PŘIJEĎ

Pátek, 29. září

Odpoledne mi Tom volá z chaty.

„Chceš, abych přijel do Prahy?“

„Mám to dostat a od rána mě bolí břicho,“ fňukám do telefonu.

„Tak nemám jezdit? Mně je to jedno, že to budeš mít. Já chci být s tebou.“

„Ne, radši ne, fakt mi není dobře. A pošli mi nějakou hezkou zprávu.“

„Dobře, tak si pěkně lehni.“

Cítím, že je zklamaný, a tuším, jak se asi cítí. Za chvíli volá znovu a rozhovor se opakuje. A já bojuju. Jdu si otevřít cabernet sauvignon, naliju si skleničku a napiju se. Jedno vím jistě: Jestli nezměním své rozhodnutí, budu celý večer pít a možná i brečet. Je tohle láska nebo jde jen o sex? Píšu mu další SMS: *Ještě chceš nebo můžeš přijet, nebo už jsi pil?* Nějak předpokládám, že je na tom jako já a potřeboval se napít.

Za chvíli volá. „Tak mám přijet?“

„Jo. Přijed.“ A je to jasné. Budu spát u něj a odejdu až ráno.

Později sedíme naproti sobě v *Kaskádě*, on má na sobě černou košili rozhalenou u krku a hrozně moc mu to sluší. Hrozně moc ho

chci.

„Mě to tvoje jeho rozhodnutí přijet hrozně překvapilo,“ říkám mu.

„Musel jsem tě vidět, nemohl jsem to bez tebe vydržet.“

V *Kaskádě* vypije dvě piva, já dvojku červeného.

Doma mě seznamuje s perským zrzekem Oliverem, který je, na rozdíl od Cassynky, k cizímu, tedy ke mně, přátelský. Minule jsem ho neviděla, protože ho měla Agáta ve *FaPa*. Oliver přede, otírá se o mě, dotýká se mě packou a mňouká na mě.

Ještě než stačíme otevřít láhev červeného, začneme se líbat, hladit, svlékat a přesuneme se do postele. Sex s ním, přestože se většinou neudělám a nejradši bych si to pak udělala sama, je něco, co jsem ještě nepoznala. Tím si mě k sobě definitivně připoutal. Možná proto, že ho opravdu miluju a že mě tak fyzicky přitahuje. Nevím. Moje sexuální představy jsou tak perverzní, že o nich před Tomem zatím mlčím. Cítím, že se za chvíli udělá, ale on ho ze mě vytáhne a ještě aspoň půl hodiny pokračujeme. Líbí se mu, když mi může semeno roztírat po těle a zvláště po obličejí. Poddávám se mu ráda, nechávám ho, aby mě plácal po zadku a strkal mi do něj prst. A já sama mu strkám prsty do pusy a on je tam zase strká mně. Ráda mu držím ruce za hlavou tak, aby jimi nemohl hýbat, ráda se s ním jako peru. Tvrdí, že naše milování má vzestupnou tendenci.

„Po tvrdém alkoholu jsem agresivní,“ přiznává. Měla bych mu ho naordinovat. Líbí se mi, když mi ubližuje, a já zase ráda ubližuju jemu. Škrábu ho, koušu, tahám za vlasy, držím jeho ruce, když mě chce objímat. V posteli jsme dva rváči.

Sjedeme ještě jednu flašku, jsem střízlivá, myslím, že piju pomaleji

než on, hlídám se, ale on trochu opilý je, což mi vůbec nevadí. Po láhvi červeného mě začne líbat, vplétat se mi pod kůži a znovu si to spolu rozdáme, nejdříve na gauči a pak znovu v ložnici.

„Co by se ti líbilo?“ ptám se ho po milování.

„To ti řeknu, až to spolu budeme dělat příště.“ Dobře, příště mu to připomenu, po Jimu Beamovi ho rozložím na díly jako stavebnici a pak si ho zase složím.

„Jak jsem se na tebe vrhl na tom poli, nebyl jsem vzrušený fyzicky, ale psychicky.“

„Já vím.“ Na chvíli se odmlčím.

„Spíš se svou ženou?“

„Už sedm měsíců ne.“

Ráda bych o tom věděla, až si to s ní zase po roce rozdá. Musím mu říct, že bych to chtěla vědět a že se nebudu zlobit. Fakt nebudu? Sice mi to bude vadit, ale vyrovnám se s tím. Snad.

Ráno už nešukáme, a když mě hladí pod tričkem, tak jen proto, aby mě probudil. Pak jde uvařit kafe, já se jen tak povaluji v posteli a v rádiu právě zpívá Tammy Winette *Stand by your man*. Na chvíli se mi oči zalijí slzami, protože vím, že teď jsme sice spolu, ale nikdy ho nebudu mít pro sebe.

Oliver se staví u naší postele na zadní, aby na mě lépe viděl, a mňouká na mě.

„Dneska je tady nějaká jiná, vid’?“ říká mu Tom, stojící mezi dveřmi.

„Už je hotové kafe,“ oznámí mi.

V noci se mi o Tomovi, u něj, vedle něj zdálo. Že se milujeme, on

má svázané ruce a zavázané oči a já na něm sedím. Možná by měl
příště konečně vyndat pouta, šátek a trochu si se mnou začít hrát.

NEJSEM Z LEDU

Sobota, 30. září

Dnes jsme tak nadržení, že jedeme do hotelu *Sport*.

„Líbí se mi, že neděláš žádný drahoty a rovnou jdeš do toho,“ říká mi Tom a pokračuje. „Že neříkáš, že nechceš, když chceš, a řekneš mi do očí, že to ode mě chceš, třeba i v hotelu.“

Toma v hotelu znají, dá recepčnímu tři kila, najíme se, Tom si dá svíčkovou se šesti a já boloňské špagety Za tři kila na dvě tři hodinky získáme klíče od pokoje. Pokoj je pěkný, dokonce se saunou, ale ta je zamčená. Pochopitelně, za tři stovky. Ale kdybychom chtěli, dostali bychom klíče i od ní. Nejdřív se osprchujeme, Tom jde první, já se k němu přidám, a už pod sprchou se začneme líbat, hladit a vlékat jeden do druhého a pak pokračujeme v posteli. Trvá to hrozně dlouho, fyzicky mě to s ním vždycky úplně odrovná, a přesně vím proč. Jindy jsem se vždycky snažila uspokojit jen partnera, a na sebe kašlala. Teď je to jiné. Co by se mnou musel dělat on, abych se udělala i já?

„Dělej, stříkej,“ rozkazuje mi.

Asi si koupím robertka, menšího než mám teď, protože toho současného do sebe ani do pusy nestrčím ani náhodou. Abych si sama

vyzkoušela, kdy jsem schopná se udělat, aniž bych si přitom představovala ty perverznosti, co dosud. Když si to dělám sama, je to jednoduché. Lehnu si na břicho, mezi nohy si strčím robertka nebo se jen tak třu o postel a za pomoci fantazie jsem hotová za chvíli. Ale když se neudělám při sexu s ním, stěží se udržím, abych si to pak neudělala sama. On neví, že mi to vadí, a já ani nechci, aby to věděl. Myslí si, že mi stačí, jak mi to dělá. To proto, že jsem mu to řekla. Ale já nejsem z ledu. Jen trochu perverzní a bojím se to Tomovi říct. Takhle roztávám jenom sama, s jeho obrazem v rámu svých představ. Zatím mu to říkat nebudu. Narodena ve znamení vah, vyrovnávám se s tím, jak umím. A umím to docela dobře, ale jen sama. Co s tím? Když nepijeme, prožitek ze sexu je daleko intenzivnější. Pro mě, i pro něj.

„Miláčku, miluju tě, miluješ mě taky?“ ptá se mě při milování.

„Jo.“

„A udělala ses vůbec?“ chce vědět později.

„Ne, ale nevadí mi to,“ trochu zalžu.

„V chlapovi to většinou není, některá ženská se udělá i třikrát a některá vůbec.“

Co já na to? „Když si to dělám sama, udělám se hned.“

„A můžu se někdy dívat?“

„Jo,“ přikývnu.

Další jeho SMS.

Miluješ mě hodně? ptá se. Proč se ptáš, když to víš.

Já to rád slyším. Milování v tom hotelu bylo zatím to nejlepší, co jsem s tebou zažil, hodně jsi mě vzrušila.

No, když ho vzruší i SMS, nedivím se, že ho vzruším já, nahá v posteli, když si sahám mezi nohy.

Dohodneme se, přestože si večer voláme, že mi pošle ještě nějakou SMS.

„Nějakou perverzní?“ chce upřesnit.

„Jo.“

Neděle, 1. října

Tom píše až ráno, ale nic perverzního. Doufám, že během dne třeba ještě zavolá, ale nevolá. Večer už to nemohu vydržet a volám mu sama, jenže signál je někde na bodě mrazu.

„To jseš ty? Co chceš?“ ptá se, protože přede mnou mu volala jeho žena. To už je na mě moc. Oči mám plné slziček, snad z lásky nebo co. A to jsem byla nedávno nešťastná z toho, že ho už nemiluju. Jak to tedy vlastně mezi námi je? Přežila bych to bez vína, kdybych se s ním rozešla? Kdyby mě přestal milovat? Faktem je, že já jsem ambiciózní a toužím po slávě, zatímco on jen po penězích. Ale to já také. Aspoň něco, co máme společné, když ne orgasmus.

„Už nic, zapomeň na to,“ rezignuju.

Pondělí, 2. října

Tom volá hned ráno.

„Uvidíme se dneska?“ ptá se, jako by se včera nic nestalo.

„Nemám čas,“ odpovím, ne podle pravdy.

„Ty se ještě zlobíš?“

„Trochu.“

„Promiň, mám problémy doma, mrzí mě to. Potřebuju tě vidět.“

„Tak jo,“ souhlasím.

Sejdeme se po obědě v holešovické tržnici a chodíme po obchodech, kde Tom potřebuje něco koupit. Prohlížíme si sedací soupravy, auta v bazaru, kožené bundy, zlato, boty, zajdeme i do *Army shopu* a nakonec si v bufetu dáváme kafe.

„Viděl jsem pěknou koženou bundu, s hadím vzorem, asi za dva tisíce.

Koupím ti ji.“

„Já nechci, abys mi něco kupoval,“ namítám.

„Slušela by ti. Já bych ti ji chtěl koupit,“ nenechá se odbýt.

„Tak jo.“

Je to docela příjemné odpoledne, a pak ještě projdeme asi pět autobazarů. Tom si chce koupit auto, ale ještě neví jaké, nejradši by alfu romeo, mercedes nebo BMW.

Když se večer loučíme, říká, že musí být také někdy doma. Sakra.

A TOBĚ TO VADÍ?

Úterý, 3. října

S Tomem máme sraz večer v baru *Trilobit u Filmových ateliérů*, kde Tom dělá odpoledne kompars v pořadu Bány Š. *Čtveráci*. Jako rentiér se nudí, a tohle je pro něj zábava a peníze navíc. Když vejdu do baru, nejdřív to vypadá, že je úplně prázdný, ale Tom tam už je, jen sedí pěkně uklizený ve vysoké sedačce. V opačném rohu sedí Bára Š. se dvěma muži, jinak v baru není vůbec nikdo.

V baru si povídáme, popíjíme, já vypiju dvě dvojky červeného a Tom asi čtyři nebo pět piv. Začnu ho hrozně chtít a on mě také. Líbáme se a hladíme a je jasné, že použijeme auto. Tom jede do Slivence a já už si cestou sundám boty a rozepnu bundu. Zaparkuje vedle hřbitova. Je to o sto procent lepší než v autě minule. Občasná rychlovka zkrátka vztah oživí. Jednou měsíčně v autě, proč ne? Kdybych mu dala v autě každý den, nebyl by důvod jet spolu na chatu a tam je to úplně jiná liga. Dá se to dělat v posteli se šampusem a šlehačkou. Měla bych mu říct, aby ji koupil, nebo ji koupím raději já a bude to překvapení.

„Máma mi říkala, že mi ničíš život,“ řeknu mu, když mě pak veze na stanici autobusu.

„Proč?“

„Protože jsi ženatý.“

„A tobě to vadí?“

„Nemůžu říct, že by mi to nevadilo, ale co mám dělat? Pavel říkal, že jsem já na tom hůř než ty, ale já myslím, že to tak úplně není. Protože kdybych s tebou chodila a potkala někoho dalšího a měla se mezi váma rozhodnout a přitom myslet do budoucna, je jasné, jak by to dopadlo.“

A co na to on? Mlčí. A já pokračuju.

„Ale já věděla, že jsi ženatý. Bylo to moje rozhodnutí.“

„Kdybych neměl děti, tak bych se rozvedl hned.“ To mě odrovná. Ale proč? Já přece nepočítám s tím, že bych ho chtěla napořád, tak proč tuhle větu neunesu a doma si musím otevřít víno a zapít ji? A pak mu trochu pod vlivem úplňku i toho vína napíšu.

Vím, že to neříkám ani nepíšu moc často, ale asi tě opravdu miluju.

Středa, 4. října

Odpoví až ráno.

Ty mě miluješ jen asi? Já tebe určitě.

Málem mě ta SMS rozbřečí. Umí se mnou obojí, rozesmát mě i rozbřečet.

Za chvíli mu posílám druhou zprávu.

Miluju tě.

Přece mu nemůžu napsat pravdu. Že jsem si jednu chvíli nebyla

jistá, co cítím.

A jak? vyzvídá. A už se zase kamarádíme. A mě napadá, že SMS jsou někdy pěkné svinstvo. Zatímco z očí do očí si lidé vyřikají věci hned, čekání na zprávu a nemožnost nahradit skutečný rozhovor psaným textem jsou nebezpečné.

JAK HO NALADIT

Čtvrtek, 5. října

Mám pár pornofilmů, které mi půjčil Tom. Večer si jeden pouštím. A abych byla upřímná, nijak zvlášť mě nevzruší.

Pouštěla sis už to porno? A honila sis ji přitom?

Dneska jsem si to dělala sama, odepisuju, a hrozně jsem chtěla mít tvýho krásnýho ptáka v sobě. Dobře udělaná erotická scéna z filmu je pro mě o hodně víc vzrušující než porno, ale to mu nepíšu. Porno jsem od něj chtěla půjčit kvůli technice šukání, a ne proto, abych si to přitom mohla dělat. Když se dívám na porno, připadá mi, zvláště když mi ty filmy vybral Tom, že je to návod, jak ho naladit, aby jednotlivé tóny zněly co nejčistěji.

Naše textovky jsou většinou na sexuální témata. A dnes večer to začíná nabírat znovu na obrátkách.

Líbila by se mi trojka, ale bez dalšího chlapa, píše.

Já to ve třech ještě nedělala, docela ráda bych to zkusila. Ale nevím, jestli bychom se shodli. Já bych samozřejmě radši chlapa, a ne holku. Také se mu svěřuji s tím, co se mi zdálo, když jsem u něj naposledy spala.

Milovali jsme se a tys měl svázané ruce a zavázané oči. To by se mi strašně líbilo.

Mně by se to líbilo i naopak, kdybys svázel ty mě.

V Peříčku jsem viděla holku, ze které kluk olizoval šlehačku, a pak holku, která se hladila ve sprše a měla na sobě kalhotky. Obojí mě docela zaujalo a ráda bych to s Tomem zkusila. Jít k němu pod sprchu v kalhotkách a potřít ho čokoládovou šlehačkou a pak ji olízat. Napsala jsem mu, že bych mu ji dala na břicho a pak olízala, a on mi napsal, že bych si moc nepochutnala. Ale já vím, že ano.

Víš, jaký je můj sexuální sen? Chtěl bych si ho sám přebídnout. Krásně kouříš. Máš to ráda do pusinky?

Jo, a už se těším, až mě pořádně vošukáš.

Máš to ráda do zadečku? Tak tohle nechávám bez odpovědi. Nevím, co by mi musel udělat, abych mu tohle dovolila. I když, možná by stačilo dát si jeden tah z trávy.

CO O MNĚ NEVÍ?

Pátek, 6. října

Tom nevolá a já sama mu volat nebudu, protože v poledne mu vozí žena na chatu oběd. Nebo mám psát Agáta? Radši žena. To je méně osobní.

„Není náš vztah založený jenom na sexu?“ ptám se ho zcela vážně, když mi večer konečně zavolá.

„Ne.“ A já? Já říkám: Asi ne.

Mám v sobě jednu dvojku, a ta úplně stačí, abych mu o sobě napsala úplně všechno: Líbí se mi, když jsi trochu agresivní a ubližuješ mi, nebo když já ubližuju tobě. Líbí se mi polévání šampusem a whiskou, a kdybych byla trochu opilá, zkusila bych i pissing.

Je ještě něco, co o mně neví?

PROČ NEVOLÁ?

Neděle, 8. října

Tom je stále na chatě a já v Praze.

Mám tě hrozně rád. Už je to jasný. Chybíš mi tady. Je mi bez tebe smutno. Co mám dělat? Veru, tohle není žádná legrace. Ty jsi mě pěkně rozhodila. Vážně, já jsem si myslel, že se mi to nestane. Veru, myslíš na mě? Já myslím, že ano, ale já to chci slyšet od tebe. Dělá mi to dobře. Nemám to vůbec pod kontrolou. A jsem rád. Dneska si půjdu lehnout nahoru. Tam, co jsi spala ty, tam mi bude dobře.

Tu SMS si čtu asi pětkrát. A mám přitom pocit, že se Tom úplně zbláznil, že je ze mě ještě víc hotovej než já z něj a ještě víc hotovej, než byl na začátku našeho vztahu. A mně je jasné, i když nevím, jestli bych s ním mohla žít patnáct let, že ho mám také ráda.

Pondělí, 9. října

Včera měl Tom přijet do Prahy a zavolat, ale nevolal, a když nevolá, myslím na to, proč nevolá. Že nemá kartu, že nemá nabíječku, že mě už nemiluje. A dnes dopoledne také nic. Nevydržím to a volám mu

sama. Myslím, že nemůže moc mluvit, ale domluvíme se, že se uvidíme zítra. Konečně přijede do Prahy.

„Musím být aspoň někdy doma,“ říkává dost často.

A mně docela vyhovuje, nevidět se s ním každý den. Ale už každý druhý den mi chybí a vidět ho musím. Pěkně jsem do toho spadla, a ani nevím jak. Ze začátku jsem si byla hrozně jistá tím, že do něj nejsem zamilovaná, a že kdybychom se rozešli, bude to v pohodě. Jenže teď vím, že by to nebylo v pohodě. Jeho žena prý nespí a bere prášky na spaní. A on jí nechce ubližovat.

„Ona přece říkala, ať si někoho najdu.“ Řekl jí, že spolu budeme trávit Silvestr na chatě a že budeme chodit do Dobronic do hospody a že je mu jedno, jestli nás někdo uvidí, ale zatím to vypadá, že o tom jen mluví, ale realizovat to nechce. Nebo jí chtěl ublížit. Ted' už jí ubližovat nechce a neví, co má dělat. Protože jsem ještě ani na jeden víkend za ním nepřijela na chatu,

ptá se mě, jestli nejezdím k někomu jinému. Je to složité. Protože jsme přes týden hodně spolu a na psaní není čas, myšlenky ani klid, musím aspoň o víkendech o to víc pracovat.

NA CO PŘI TOM BUDU MYSLET

Středa, 11. října

A jak probíhá naše rande? Láká mě do sauny. Beru si s sebou fén, ale když sedím u něj v autě, uvědomím si podle směru jízdy, že nejedeme do sauny, ale do hotelu *Sport*. I když on nic neříká, a ani já to nekomentuji.

Tomův známý v recepci není a jeho kolegové musíme dát pět set. Na sobě mám upnutý modrý svetr s výstřihem, a Tom mi řekne, že mi to sluší. Udělá se dvakrát asi za tři hodiny. Já se udělám jen skoro, ale tentokrát mi to ani nevadí. Víím, že brzy zjistím, kam mi ho má dát a kam má dát své ruce a já své, abych se přitom udělala i já. A už také víím, na co při tom budu myslet.

Tom možná začne pracovat. Bude mít normální práci, a ne se jen starat o tři domy. Hlídat parkoviště kousek od Barrandova. Ne kvůli penězům, ale proto, že v zimě už nebude jezdit na víkendy na chatu, a doma být se ženou nechce. Tak aby se nenudil.

„Na jaře se hodím marod a budu brát nemocenskou. Vždycky bych pracoval tři dny a čtyři měl volno.“ Ale protože měl na pohovor přijít v šest a ještě ve čtvrt na šest ležíme v hotelové posteli, rozhodne se tam nejít, přestože mu říkám, ať tam jde. Zkouší tam volat, aby se omluvil,

ale nedovolá se. Myslím, že z toho nic nebude. Ale docela mě překvapil. Víím, že by se tam nepřetrhl, ale já si myslela, že by takovouhle práci, když je relativně bohatý, nikdy nevzal. Pořád mě něčím překvapuje.

„Radši mi nevolej, ženě je to jasný, spíš pošli SMS, půjdu jako pro noviny nebo cigarety a zavolám ti. Takhle musím s mobilem do dětskýho pokoje, a všichni vědí proč.“ Evička se prý jeho ženy ptá, jestli byl táta s tou blondýnkou.

Večer mu píšu SMS: *Zítřa mám nějaké zařizování a kolem poledne budu na Václaváku. Máš čas?*

Čas mám, odpoví a ptá se mě, kam půjdeme.

Zavolej zítřa, něco vymyslíme, navrhuji.

TA S KNÍŽKOU

Čtvrtek, 12. října

Měla bych si připravovat podklady pro rozhovor s Jankem Ledeckým, ale Tom je důležitější. Sejdeme se v poledne u *McDonalda* ve *Vodičkově* a pak spolu ujdeme něco jako sto jarních kilometrů. Tom totiž shání sedací soupravu a koženou bundu, tak se vydáme do Pařížské. Bundu si nakonec koupí a pořád se mě pak ptá, jestli je dobrá a jestli nakoupil dobře. V nakupování je desetkrát nerozhodnější než já. V Sokolské ulici, kousek od metra Florenc, zapadneme do jedné z hospůdek. Dám si boloňské špagety a Tom smažený sýr s hranolky. Pak si objednáme kafe a Tom jedno pivo, dvě piva, tři piva a mně pak ještě objedná whisky. Chce vyrazit ještě někam dál a já přesně vím, kdybych mu měla stanovit diagnózu, jak by zněla: Chci tě vošukat. Jsem ráda, když se trochu opije, protože pak je povolnější, na druhou stranu mu pivo odplaví mozek a nenechá mu tam vůbec nic. Pak je to na mně, a já ho většinou, za každé situace a v každém prostředí, v každou denní i noční dobu a za každého počasí hrozně chci. Podruhé v Sokolovské vyhodíme kotvu v baru *Skanzen*, kde padne láhev šampusu, který v předešlé hospodě neměli. Tom volá Pavlovi. Sejdeme se s ním za hodinu ve Vinohradské tržnici.

„Žena se ke mně lísá a chtěla by se mnou jet na dovolenou. Jenže mně se nechce, musel bych s ní spát.“

„A tobě to vadí?“

„Vadí.“

Bavíme se o bytech, o nemovitostech obecně, o tom, že je výhodné je právě teď je kupovat, a o autech. V tomhle, myslím reality a počty, má Tom navrch. On má snad v hlavě kalkulačku. Fascinuje mě poslouchat, jak o tom mluví a jak tomu rozumí.

Do Vinohradské tržnice sjedeme taxíkem, a Pavel už tam sedí. Zdá se mi, proti našemu minulému setkání, že je trochu přešlý mrazem, že ho něco trápí nebo števe. Asi ten rozvod. Tom se s ním radí o tom, jaké auto si má koupit. Podle Pavla nějaké ojeté, rozhodně ne nové. Ale Tom nové chce. Je jak malý. Pavel mu mimo jiné řekne, že ho překvapilo, že zahýbá Agátě.

„Ale ty nevíš, všechno, neřekl jsem ti všechno,“ namítne Tom.

„A co v tom teda je?“ zajímá mě.

„To ti řeknu jindy.“

Pavel má jet druhý den na pár dní s přítelkyní do Benátek a minulý týden byli v Chorvatsku. Prý bychom tam s Tomem mohli jet také. Tomovi se to zdá jako dobrý nápad, jenže takhle nadšený byl, i když jsme se bavili o společném Silvestru, a pak to bylo všechno jinak. Prý bych mohla být na Silvestra na chatě sama, a on by tam po půlnoci přišel. Do půlnoci by byl se svou ženou. Musela bych být padlá na hlavu, abych tohle zorganizovala.

Tom pije asi páté pivo, já dopíjím třetí baileys, a Pavel musí odejít. Pak se Tom baví s nějakým svým a Pavlovým známým, kterého tam

náhodou potkáme a který pracuje v modelingové agentuře, a nakonec jedeme taxíkem k hospodě *U Kalicha*. Jsme tam snad jediní Češi, při těch cenách se není co divit. Objednáme si dohromady kuřecí salát asi s tunou šlehačky a pěti lžičkami salátu, já si dám červené a Tom pivo. Není to normální pivo, ale maxipivo. Pavel se už v tržnici Toma ptal, jestli není trochu nalitej, a pak, když Tom převrhl a rozbil sklenici piva, jsem poznala i já, že má dost. A když vidím, jak velká sklenice stojí před ním tady, a představím si, co bude, až ji dorazí... No, nemohu nic dělat, protože se rozhodne ji vypít. Několikrát se ho ptám, jestli je ještě střízlivej nebo jestli bude, až vypije tu sklenici, a on tvrdí, že ano. Jenže jsem už zjistila, že vždycky, když říká, že pít ještě může, ho pak většinou druhý den bolí hlava, zatímco mě ne, protože já se hlídám. Když piju jenom víno, vydržím docela dost. *U Kalicha* hrají muzikanti staročeské písničky, Tom jim, když procházejí kolem našeho stolu, vlepi dvě stovky a pak si od nich koupí doutník. Na stěně visí obraz Františka Josefa I. a Tom se mě zeptá, jestli vím, kdo to je. Samozřejmě to vím. A pak se hrozně diví, že jsem nečetla Švejka, a řekne mi, že jsem nevzdělaná. Mimochodem, mám od něj půjčené dvě knížky. *O Nerovi* a *Žraloci a malé ryby* od Otta. Neustále mě překvapuje. Myslela jsem, že knížku nikdy nedržel v ruce, a on chtěl ode mě nějakou půjčit. Já mu zase přinesla knihu *Operace Odessa*. Sice jsem to četla před x lety, ale líbilo se mi to, a navíc se to týká války, což se mu líbí.

Je chvíli po půlnoci, a Tom volá Novotnému. Je mu asi pětapadesát, má chatu kousek od Tomovy chaty a pracuje jako taxikář pro jeden bordel v centru Prahy. Tom chce, aby nás tam odvezl.

Novotný mě hned nepozná, až po chvíli. V tom okamžiku úplně vyvalí oči. Zjevně je to pro něj překvapení. Tom a já jako pár. V baru toho bordelu mu Tom přizná, že jsme se do sebe zamilovali a zajímá se, jestli u nich nepronajímají pokoje nebo jestli neví o nějakém jiném bordelu, kde by pokoje pronajímali. Pokoje nepronajímají a o jiném bordelu nic neví, jen o hotelu *Kazín u Prahy*. Pak přijde Novotného syn a Novotný mu oznámí, že jsem ta s knížkou. Na chatě totiž věčně ležím na dece a čtu. Jeho syn tvrdí, že v *Kazíně* mají vždycky volný pokoj, a když tak ať řekneme, že nás posílá on. Tak tam s Novotným vyrážíme. V *Kazíně* si dám také bailyes, Tom pivo, a v pokoji, kde se netopí, si zatopíme lahví šampaňa. Pokoj vypadá jako vojenská ubytovna, pět postelí, zima, ale my si otevřeme láhev, svékneme se a začneme si hrát. Tomovi se ale, jak je nalitej, vůbec nepostaví, a já si to chci za každou cenu udělat sama. Chce mi pomoci, strká mi tam prsty, ale já ho vytrvale odstrkuji. Nevím, jestli bych tohle dělala úplně střízlivá.

Když se ráno probudíme, Toma bolí trochu hlava, ale já jsem v pohodě. A přestože ho bolí hlava, má ho tvrdýho a velkýho a konečně mi ho tam strčí a nakonec se mi udělá na břicho.

Do Prahy jedeme trochu netradičně vlakem.

„Přijedeš na chatu?“ chce vědět.

„Nevím.“

„Já vím,“ řekl, „jsem jak malý dítě.“

„Co řekneš doma?“ ptám se.

„Nevím,“ zapaluje si cigaretu. Už také přemýšlel o tom, že by si doma vymyslel, že jsme se rozešli anebo o druhé variantě, že by mě se

svou ženou seznámil. Ale ona mě prý poznat nechce. Mám se jí divit?

Pátek, 13. října

Kolem poledne mi volá, a když to zvednu, ozve se na druhé straně ženským hlasem slovo „prosím“. Jeho žena. Je to jasné. Z Tomova čísla, z Tomova mobilu mi volá jeho žena. Už je to tady. Co mi chce? Asi za deset minut mi mobil zazvoní znovu, a já přemýšlím. Mám to vzít? Nemám? Rozhodnu se hovor přijmout, a tentokrát je to Tom.

„To byla moje žena,“ oznámí mi.

„Já vím.“

„Já ti to pak vysvětlím. My už se máme se ženou zase rádi,“ tvrdí.

Co si mám pod tím představit? Jsem z jeho telefonu dost rozhozená, ale asi za čtvrt hodiny mi přijde SMS: *Miluju tě.*

Já tě taky miluju, píšu mu po pravdě. A večerní zprávy? Nic pro školáky. Jsem šťastnej i nešťastnej.

Já vím, že nemůžeš být úplně šťastný, a moc mě mrzí, že se trápíš. Kdy ses do mě zamilovala?

Jsem do tebe zamilovaná už od základky. Už tehdy jsem tě hrozně chtěla. Já už tě miluju asi třicet let.

Nevěřím, píšu mu.

To mi věř. Myslím, že je to průser. Myslíš si to taky? Já si to nemyslím, já to vím a trochu se bojím.

Já se také bojím.

Sobota, 14. října

Tom volá brzy ráno.

„Nepsal jsem včera nějaký blbosti? Vypil jsem asi pět piv.“

„V pohodě,“ ubezpečuji ho.

A co jsem mu dneska psala já? *Co teď děláš? Musím na tebe myslet každou chvíli a myslím na tebe dokonce, i když píšu, a také píšu o tobě. Jak jsi na tom ty?*

Taky na tebe myslím. Zajímalo by mě, co o mně píšeš.

Všechno. Psaní není jenom moje práce, ale i koníček. Baví mě psát o tobě. Dneska mi volali z Primy a víš, jaký si vybrali námět? „Rodiče nemohou vystát mého partnera“.

A co na to Tom? *Dáš mi to přečíst?*

Včera v noci se mi zdálo o jeho ženě. Byla jsem u nich doma, ona přišla, něco mi řekla, asi nic pěkného, protože pak jsme se honily kolem stolu, ona měla nůž a já si ho pak vzala také. A také se mi zdálo o Tomovi: Bylo to na chatě, já jsem ho vyhlížela z okna, a on nikde. Ve sklepě mi nechal dopis, ale našel ho táta, přečetl si ho a nedal mi ho.

UDĚLÁM PRO NĚJ VŠECHNO

Neděle, 15. října

Tom mi volá odpoledne a chce se večer sejít v *Kaskádě*. Volá z auta. Jednak to poznám podle zvuku v pozadí a jednak mi to sám řekne. Ví, že jede se ženou a dětmi z chaty. Domlouvá si se mnou rande před svou ženou? Asi se pohádali. Když pak jedu za ním autobusem na Barrandov, napadne mě, že mu možná poradila, ať si se mnou domluví rande, přijde tam s ním a všechno si se mnou vyřídí z očí do očí. Pak mi řekne, že se opravdu pohádali.

Do *Kaskády* přijedu asi o půl hodiny později a Tom nikde. Právě když mu chci volat, volá sám.

„Před Prahou byla bouračka. Dorazím asi za čtvrt hodiny.“

„Dobře.“

Objednávám si tedy dvojku červeného. Za čtvrt hodiny přichází. Kód ke mně má přečtený dokonale. Stačí se na něj podívat a vím, že pro něj udělám všechno. Dnes večer všechno. Moc mu to sluší. Moc krásně voní. Pije pivo, vypije dvě a já dvě dvojky, což je tak akorát, abych si užila milování.

„Pojedeme ke hřbitovu?“ navrhone.

„Já nevím.“ Ale vím.

„Tak jo.“ Jo. Jo. Sakra. Lepší v autě než vůbec.

„Je to čím dál tím lepší,“ řekne mi pak Tom, a tvrdím to i já. Nechám si to nastříkat do pusy a pak Toma trochu zlobím. Hladím si prsa, sahám mezi nohy a líbám ho a hladím, přestože vím, že už další číslo nebude. On dobře ví, že když se ještě potom, co se udělá, hladím a chci, aby mě hladil, o co mi jde. Chci, abych dole pořádně zvlhla. Při šukání mi říká, že mě miluje, a ptá se mě, jestli já miluju jeho. Miluju tě. Miluju tě, Tome, hrozně moc a nevím, jak z toho ven. A nevím, jestli z toho vůbec ven chci. Vlastně vím. Ví, že nechci.

„A ty bys se mnou chtěla bydlet?“

„Já nevím,“ přiznávám.

„Zase nevíš?“

„To je složitý. Kdybys neměl děti, řekla bych, že jo. Takhle je to složitý.“ Stejně teď nemá byt, prý bychom museli počkat, až se uvolní nějaký v jednom z jejich tří domů. A chtěla bych s ním vůbec bydlet? Doma se s ním prý nikdo nebaví. Lukáš je v pubertě a údajně trochu mimo (nevím, co si mám pod tím představit) a Evička s ním už týden nemluví. Sakra. Ví, jak moc ji miluje, a ona s ním nemluví, protože jí to poradila maminka. Na sto procent. Ví, o co jí jde. Královna tahá z rukávu trumfy.

Půjčila jsem mu několik filmů. Líbila se mu *Četa* a také *Výchova dívek v Čechách*. Naše téma. Milenka, manželka, dítě, nevěra, sex, láska.

„Už jsem viděla i to druhé porno,“ oznámím mu.

„Mě už to ani nevzrušuje,“ přizná.

„Mě taky ne. Víc mě dokáže vzrušit nějaká erotická scéna

z normálního filmu.“

„Mě taky,“ souhlasí.

NEMÁM TO POD KONTROLOU

Pondělí, 16. října

Měla bych si připravovat podklady pro rozhovor s Bárou Basikovou, ale tohle je silnější. S Tomem si dáme sraz ve dvě na Smíchově a domluvíme se, že se půjdeme, když je hezké počasí, projít na Hrad. Jako vždycky spolu strávíme celé odpoledne a za to odpoledne navštívíme asi deset galerií. Tom totiž shání obrázky do obývacího a do kuchyně a líbí se mu skoro všechny. Neví proč, ale odjakživa ho přitahují loutky čertů. Že by něco podprahového? Pořád mi chce koupit něco stříbrného. Já nechci, aby mi něco kupoval, vlastně nechtěla jsem, ale mít něco od něj, nosit něco od něj, to bych ve skutečnosti chtěla hrozně moc. Asi mu to přece jen dovolím, aby mi něco koupil.

„Ovlivnil jsem tě psychicky?“

„Určitě, už to nikdy nebude, jako to bylo,“ přiznávám, a je v tom velká pravda.

„Ty mě hrozně moc.“

Když jdeme po Karlově mostě a držíme se za ruce, on tu mou občas stiskne silněji.

„Stačí, když se tě dotknu nebo tě pohladím po ruce, a hned se

vzruším.“ Doma řekl, že na večeři přijde domů. Budou mít bramborák a on ho má moc rád. Asi proto ho budou mít. Mlčím, ale sere mě to. Agáta mu vaří oblíbené jídlo, aby přišel domů a nebyl se mnou celý večer nebo celou noc.

Později zakotvíme v jedné z vináren na nábřeží. Už po dvou pivech chce jít. Já mám v sobě dvě dvojky a mám chuť se opít. A pak chci, aby mě vošukal. Jen nevím kde. Přemluvím ho, a trochu to rozjedeme. Já zase ne tak moc, mám v sobě tři dvojky, když odcházíme, a on asi čtyři piva.

„Ptal jsem se Evičky, jestli by s náma chtěla někdy někam jít. Nevadilo by ti to?“ ptá se mě, když se procházíme po vltavském nábřeží.

„Nevadilo, jasně že ne.“ Pak změní téma.

„Jeden můj známý, antropolog, mi řekl, že mám finský rysy, a kdybych měl světlý vlasy a modré oči, byl by ze mě Fin jak vystřižený. Předtím jsem si myslel, že vypadám jako Ital nebo cikán, a ty zase vypadáš jako Švédka. Já vím, že se ženskéjm líbím. Jediný, co mi, vadí, ale ne zas tak moc, abych měl z toho komplexy, je, že nejsem moc velký.“

Pak přestupujeme do *Roxy baru*, kde si dáváme koktejl *Oživovač mrtvol*.

Chceme být spolu, ale nemáme kde. Sakra.

V Roxy sedíme u stolu s nějakými dvěma cizinci a sjednou Kanadankou. Tom se s ní baví, já také, je fajn, ale já trochu žárlím. Navíc každá druhá holka, která kolem nás projde, se na něj podívá. Já bych se také podívala, být jednou z nich.

„Co když se mi nepostaví?“ obává se.

„To nevadí,“ lžu. Chci ho mít v sobě. Půjdem k nám. Kdyby byl střízlivý, nikdy by s tím nesouhlasil. A i teď, opilý, váhá a nechce se mu. Ale nakonec jedeme.

„Hrozně chci být s tebou. Hrozně tě chci,“ šeptám mu. Já jdu první, Tom čeká kousek ode dveří, dveře od bytu jsou pootevřené a mezi nimi stojí můj otec v pyžamu.

„Tak to ne,“ vysloví zřetelně.

„Fajn, tak ne.“ Otec zase zavře, a my jdeme do kočárkárny. Jako dva puberťáci. Je tam teplo, spousta prachu a na dvou židlích je položená nějaká deska. Dost vratké, ale my se na té konstrukci nakonec i vyspíme. Večer mu opravdu moc nestojí, jen chvíli, ale udělá se. Já samozřejmě ne.

„Miluju tě,“ tvrdí.

„Já tebe taky.“

„Chce se ti čůrat? Chci, aby ses na mě vyčůrala. Určitě se ti chce čůrat.“ Asi ho pissing vzrušuje. Nechce se mi, ale kdyby se mi chtělo a on by to chtěl, asi bych to udělala. Také mě to vzrušuje. Ráno jdu domů, trochu se upravit, vařím čaj a беру si rohlík se sýrem. Táta jde do mého pokoje.

„Nezlob se, ale když není důvěra,“ říká a nahlíží do mé otevřené skříně.

Scéna jako z filmu. Jelikož Tom v noci chrápe, jsem si jistá tím, že to musí slyšet snad každý v domě. Ale když se mě pak máma ptá, kde jsme byli, je mi jasné, že nic neslyšela.

„Co tě to napadlo, přivést ho s sebou?“

„My jsme k nám jít nechtěli, jen na mě čekal,“ vymyslím si. Moc tomu ale nevěří.

„Už jsem si myslel, že jsi na mě zapoměla, že mě tady necháš,“ řekne mi Tom, když se za ním vrátím do kočárkárny. Doma se totiž zdržím asi půl hodiny. Přinesu mu čaj a svetr, který potřebuje na natáčení. Snad mu bude.

Dneska má totiž zase nějaký komparz. Dávám mu jízdenku. A čistím mu boty papírovým kapesníčkem.

„Ty se o mě tak hezky staráš.“

„Tome, my nesmíme tolik pít,“ poznamenám.

„Musíš to hlídat,“ dává mi za úkol.

Když pijeme, házím do sebe dvojky a on püllitry a nemyslíme. Lepší je to za střízliva. Nebo částečného střízliva. Tohle už ne. On má pak problémy doma. A navíc po pivu mu moc nestojí.

„Kdybych se nezamíloval, jen bysme se spolu vyspali a byl by konec.“

„Já vím.“ Víím, že mě miluje. Chce se mnou někam jet. Na pár dní do Říma a příští rok na nějakou delší dovolenou, třeba do Chorvatska, kam jezdí i Pavel. A doma si vymyslí, že jede na ryby.

„Nic podobného, co prožívám s tebou, jsem ještě nepoznal.“

„Já také ne.“

Odpoledne, právě když mu chci odeslat SMS, volá. Večer musí být doma. Půjde se ženou do kina. Koupila lístky. Ani mu nemůžu říct, jak mě ta zpráva o kině rozhodila. A je to tady, říkám si. Chodím po bytě a brečím. A to jsem si myslela, že do toho nikdy takhle hloupě nemůžu spadnout. Myslela jsem si, že jsem nad věcí, že to mám pod kontrolou.

A zatím je všechno úplně jinak. Dávám si panáka. Ale později mi posílá SMS, že mě chce večer aspoň na chvíli vidět.

A tak spolu sedíme v *Kaskádě*, Tom půjde večer se svou ženou do kina a zítra spolu my dva pojedeme na chatu. Hrozně se těším. Jsem do něj zamilovaná, víc než na začátku.

CO MĚ K NĚMU JEŠTĚ PŘITAHUJE?

Úterý, 17. října

„V tom kině jsme nakonec nebyli,“ přizná v autě, cestou na chatu.

„Pršelo, a nikam se mi nechtělo.“ Možná ani jí. Na chatě samozřejmě potkáme spoustu sousedů, a spousta sousedů potká nebo vidí nás dva. Mně je to celkem jedno a jemu? Asi ne tak docela, ale nemůže s tím nic dělat. Také jen tak prohodí, že jeho žena možná druhý den přijede. V duchu si přeju, aby zavolala, že nepřijede. A také, že ano. Toma i mě napadlo, aby nelhala a neřekla, že nepřijede a nakonec přijela. Pokaždé, když kolem chaty projíždí nějaké auto, utíkám k oknu a dívám se, jestli to není ona. Ví to? Tuší to, že na jejich chatě bývám s ním? Prý se ho ptala, jestli je tam sám. Proč asi? Slíbil jí, že to mezi námi trochu usměrní. Občas řekne, že se večer nemůže sejít, že musí být někdy také doma. Když se se mnou seznámil, měl doma peklo a podle mě byl trochu pod pantoflem. Teď se k němu žena lísá, a on odolává? Jak dlouho to vydrží? Musím to s ním probrat. Hrozně o něj stojím a udělám všechno pro to, aby nám to spolu vyšlo. Jeho žena mu prý říkala, ať mu košile vyžehlím já a také mi prý sama vrátí ten půjčený svetr. Už také zná číslo mého mobilu.

Na chatě pro mě Tom vaří, večer se díváme na soutěž *Chcete být*

milionářem, a já znovu zjišťuju, že je fakt chytrý a sečtělý. Doma moc knížek nemají, ale rád čte a chodí do knihovny.

„My dva jsme tak odlišný fyzicky, že se prostě musíme přitahovat,“ konstatuje. A co mě k němu ještě přitahuje? Možná i to, že je úplně jiný po duševní stránce, trochu hajzl, trochu kurva, trochu lenoch, trochu násilník, a já jsem vzorná. Tohle? Ještě nedávno jsem si říkala, že bych nikdy nerozbila rodinu, a když se mě ptal, jestli bych s ním bydlela, řekla jsem, že jelikož má děti, je to složité. Ale kdyby se mě zeptal znovu, řekla bych „ano“. Vzala by sis mě? Ano. Ano. Na všechno mu řeknu „ano“. Už nesnídám sama. A to je pro mě důležité.

Večer pijeme, ale ne moc, a pak se milujeme.

„Kde máš ten šátek?“

Podává mi šátek, a já mu s ním svazuju ruce. Chce zavázat oči. Vytahuju svou šálu. I mně by se líbilo, kdyby mě svázal a trochu zmáčkl rukama.

„Chtěla bys být?“ zajímá ho.

„Být ne, ale trochu zesílit stisk rukou.“ Vyhoví mi.

Na chatě se milujeme čtyřikrát, ale já se ani jednou neudělám. Jednou si to udělám sama nahoře v posteli. Tom říká, že se také hned tak neudělá, a když se udělá, semeno mu vždycky slížu. Potřebovala bych delší dobu, i když při některých pohybech a dotecích vím, že kdyby trvaly trochu déle, povedlo by se to. Evidentně při tom víc myslí na sebe než na mě.

Středa, 18. října

Ráno mi Tom pošle SMS od řeky. Chce přinést prut a chleba na krmení ryb. A pak mi dá úkol.

„Oloupej, prosím tě, brambory, já tě pak hezky vošoustám.“ Někdy mluví sprostě, ale mně to nevadí. Když se mě dotkne, rozpouštím se mu pod rukama. Také vyrazíme na houby, ale žádné nenajdeme.

Večer, při víně, mi z ničeho nic prozradí, že má nemanželské, dnes už dospělé dítě, syna. Ale nevidá se s ním, jen na něj platí. Kdysi, v osmnácti, se na chatě vyspal s jednou holkou, jejíž rodiče mají chatu kousek od naší. To kdybych řekla našim, začali by Toma nesnášet ještě víc.

Čtvrtek, 19. října

Dnes vyrážíme na výlet, autem k řetězovému mostu ve Stádlci a pak se jdeme ještě projít. Před obědem jde Tom na ryby, zatímco já si upravuji make-up, nasazuji čočky, myju nádobí, uklízím, zpracovávám rozhovor s Bárrou Basikovou a čtu noviny a časopisy, které se mi hromadí v Praze a na které nemám čas.

Později Tom připravuje oběd.

„Pojď se dívat, ať se taky naučíš vařit.“

Tak se jdu dívat, jak nakládá maso na grilování. Jeho žena prý umí dobrý štrůdl, ale je líná ho péci. Tak po mně chce, abych mu něco

upekla já. Říkala jsem mu totiž, že umím dobrý koláč.

„Máš postavu jako manekýna. Mně se vždycky líbily blondýny a vím, že já se líbím jim. Klidně bych tu s tebou vydržel celý měsíc. Budeme jezdit na výlety. Na hrady a zámky. A v Praze budeme chodit do divadla,“ slibuje.

Domů přijedu jak ze skautského tábora. Spousta tašek, houby a dva vykuchaní kapři.

CO Z TOHO BUDE?

Pondělí, 23. října

Jsem jím posedlá. Co z toho bude? Tvrdí, že kdyby si s holkou neměl o čem povídat, párkrát by se s ní vyspal a konečná. A já mu prozradím, že jsem asi před třemi lety přemýšlela, jakou má loď, a že jsem mu tam chtěla dát vzkaz. Kecy. Bylo to dřív než před třemi lety, a ten vzkaz jsem opravdu napsala a do nějaké lodi ho dala. Moc by mě zajímalo, čím to vlastně byla loď.

Příští týden pojede asi na chatu, má tam domluvenou schůzku s nějakými řemeslníky. Já tam jet nemohu, musím psát, blíží se uzávěrky. Jak to bez něj přežiju? Budeme po sobě toužit. Já nikdy moc ráda a často chlapovi neříkala: Miluju tě. Ale když se s Tomem miluju, hrozně moc chci, aby mi to řekl. A on mi to říká. „Já tě taky miluju.“ Když jsem mu to říkala naposledy, málem jsem se rozbrečela. Začíná to být na můj vkus až příliš vážné.

„Máš krásnou kundičku. Miluju ji. A tebe taky miluju.“

„Vážně?“

„Jo. Co ti tam strkám?“ chce slyšet.

„Ptáka,“ odpovím.

Když si představím, že je stejně tak něžný ke své ženě jako ke mně,

hrozně žárlím. Všichni mí milenci byli nesnesitelně něžní, a mně se přitom vždycky v televizi líbily a vzrušovaly mě scény s trochou násilí, sex spíš drsnějšího kalibru. A ten Tom ovládá dokonale. Miluju, když je agresivní a šoustámě.

VŮBEC SE NEZAMILOVAT

Úterý, 24. října

Včera Tom nezavola. Jeden den, to není tak hrozné, i když já bych ho chtěla slyšet denně. Jenže dneska také nic. To mu mám věřit, že mě miluje? Když dodělám rozhovor s Bárou Basikovou, už to nemůžu vydržet a posílám mu zprávu, ať zavolá, až to půjde, a on volá asi za hodinu. Právě má nějakou práci v Krči, odpoledne neví, jestli bude mít čas a večer musí být doma. Ještě prý zavolá.

„Vždyť jsi byl doma včera,“ namítnu.

„Žena mě teď hlídá,“ podotkne. Jestli bude muset být každý večer doma, může tam zůstat i přes den, napadá mě a děsí mě, že to myslím vážně. Když s ním mluvím, derou se mi do očí slzy. A to jsem myslela, že se mi to nestane. Když domluvíme, nemůžu přestat brečet. Jestli takhle vypadá láska, pak je snad lepší se vůbec nezamilovat.

Jak to máš vlastně doma? Chceš se mnou ještě chodit? Já bych tě dneska aspoň na chvíli ráda viděla, píšu mu skrz slzy. Když nevolá, asi za hodinu mu zavolám sama a poznávám hlas jeho ženy:

„Prosím.“

Vypínám mobil. Asi jedou v autě. Sakra. Jak to, že má Agáta jeho mobil? Zrovna teď? Právě teď jsem víc nešťastná než šťastná. Má

takový vztah vůbec cenu? Myslela jsem, že bude všechno v pohodě, že to zvládnou, ale nezvládám to vůbec. Ani náhodou. A to jsem jednu chvíli byla nešťastná z toho, že už ho nemiluju. Co teď bych za to dala. Kdybych aspoň věděla, že je na tom stejně, že mě miluje, ale už si tím nejsem tak jistá. Možná bude lepší se s ním rozejít. Nebo si s ním promluvit. O všem. Nevím, jestli je to správné nebo ne, ale já mu věřím. Věřím, že všechno, co mi říká, je pravda. Ze začátku chtěl dělat své ženě naschvály, a vídali jsme se každý den večer. Teď musí být večer doma. Určitě se něco změnilo. Kvůli dětem bych to chápala, ale já mám pocit, že to dělá spíš kvůli ženě než dětem. Asi jí něco slíbil. Zeptám se ho znovu, jak to má doma a jak si náš vztah představuje dál. A jestli mě miluje. Protože jestli ne, nemá cenu se s ním dál scházet. A jestli mi na mé otázky odpoví, jestli mi řekne, jak to má doma a jak si náš vztah představuje dál, budu se muset rozhodnout, jestli mám o takový vztah zájem. Ne, že bych o něj neměla zájem, ale psychicky to naprosto nezvládám. Radši budu bez něj, radši budu léčit svou lásku k němu vínem a občas si to nechám udělat od Martina. Když jsem s Tomem, jsem šťastná. A bez něj, když vím, že mě miluje, také. Ale já to teď nevím. Potřebuju, aby mi řekl, co ke mně cítí. Jestli vůbec něco cítí. Protože podle toho, jak se chová, to vypadá, že necítí vůbec nic. Copak neví, že když se zrovna snaží neubližovat své ženě, ubližuje mně?

NĚCO SE ZMĚNILO

Středa, 25. října

To čekání na jeho telefon je k nepřežití. Nakonec to nevydržím a po dvanácté mu píšu zprávu, že jdu do redakce a pak že mám volno. *Jak jsi na tom ty?* Nic. Hodina pryč a nic. Snad každých deset minut se dívám na dispej mobilu a nic. Pak to znovu nevydržím, zavolám mu sama a zvedne to jeho žena.

„Prosím.“

Zavěšuji. Sakra. Sakra. Co budu dělat? Zdá se mi, že náš vztah je úplně jiný než dříve, že se něco změnilo. Dřív volal sám a teď já, jako debil, volám jemu a on navíc ani nemá mobil u sebe, ale v kuchyni, kde vaří jeho žena oběd. Vím, že by to mohla vzít jeho žena, a přesto mu volám, místo abych mu napsala zprávu. Jenže jsem zamilovaná a potřebuju vědět, že on také.

Nakonec přece jen zavolá. Ostatně jako pokaždé.

Sejdeme se v *Kaskádě*, a já se rozhodnu opít, abych mu vůbec byla schopná říct všechno, co cítím, a jak mi bylo, když nevolal a nepsal a když řekl, že musí být doma.

„Jak to máš doma?“ ptám se ho. „Kdybys sám zavolal nebo napsal, nevolala bych ti. Když nevoláš ani nepíšeš, nevím, co se děje.“

„Asi máš pravdu. Mohl jsem jít ven a zavolat ti,“ uzná. Ale neudělal to.

„Ty jsi na mně závislá, jsi zamilovaná.“

„Jo, to jsem. Já tě nemusím vidět každý den, stačí mi, když napíšeš nebo zavoláš. Už jsem jako tvoje žena. Brečím a piju. Ty se jí bojíš, že jo?“ zeptám se Toma.

„Jo, bojím,“ přizná. A mně je to všechno najednou jasné. To já měla potkat Pavla, a ne Toma. Protože Pavel od své ženy odešel a Tom nikdy neodejde. Žena mu řekla, že když o mně nebude vědět, bude to tolerovat. Jenže někdo nás spolu viděl v *Kaskádě* a řekl jí to.

Když večer dorazím domů, přijde mi z Tomova čísla zpráva, že jsem kráva.

Proč jsem kráva? Já tě, Tome, miluju, píše mu. Nevím, jestli to poslal on, nebo jeho žena. Kolem půlnoci volám Martinovi a on řekne, že mě chce hrozně vidět.

„Já tebe taky.“ Beru si prachy a volám si taxi. Máme sraz u metra v Holešovicích. Nikde ani noha, metro už je zavřené, čas něco po půlnoci, a já sama uprostřed starých baráků hledám Martina, kterého jsem kdysi tak milovala. Konečně se setkáváme. Jdeme asi pět kilometrů pěšky do nějaké hospody, Martin mě cestou objímá a na lavičce líbá a osahává. I já ho líbám, ale víc mu nedovoluji. To celé je o ničem, a já to zatraceně dobře vím. Dobře vím, že kdyby mi to s Tomem o trochu víc klapalo, kdyby se do toho vztahu trochu víc položil, kdyby jen trochu víc riskoval, tohle bych nedělala. Když si položím otázku, co všechno je ochotný kvůli mně riskovat, vychází mi velká nula.